

Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
PC Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs

CvB.VO/HBO.2003.001-U.2003.001	DISCIPLINAIRE MAATREGEL
CvB.VO/HBO.2003.005-U.2003.002	SCHORSING
CvB.VO/HBO.2003.012-U.2003.003	EERVOL ONTSLAG I.V.M. WA/IP UITKERING
CvB.VO/HBO.2003.009-U.2003.004	ONTSLAG O.G.V. ART. F7 LID 1 ^E CAO-VO
CvB.VO/HBO.2003.015-U.2003.005	BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST
CvB.VO/HBO.2003.011-U.2003.006	BEEINDIGING DIENSTVERBAND
CvB.VO/HBO.2003.004-U.2003.007	BEEINDIGING TIJDIGE DIENSTBETREKKING
CvB.VO/HBO.2003.007-U.2003.008	ONTSLAG ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL
CvB.VO/HBO.2003.014-U.2003.009	NIET-VERLENGEN DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD
CvB.VO/HBO.2003.020-U.2003.010	BEEINDIGING DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD
CvB.VO/HBO.2003.022-U.2003.011	ONTSLAG OP GROND VAN ART. F7 LID 1 ^E CAO-VO
CvB.VO/HBO.2003.027-U.2003.012	RDDF PLAATSING
CvB.VO/HBO.2003.019-U.2003.013	BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST WEGENS PLICHTSVERZUIM
CvB.VO/HBO.2003.021-U.2003.014	SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL
CvB.VO/HBO.2003.023-U.2003.015	SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

DISPLINAIRE MAATREGEL wegens grensoverschrijdend gedrag

Op grond van artikel P-4, eerste lid, van de CAO kan de werknemer die niet doet dan wel nalaat wat een goed werknemer in gelijke omstandigheden behoort te doen of na te laten, door de werknemer een disciplinaire maatregel worden opgelegd.

Volgens de commissie

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting Christelijke Hogeschool *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 25 november 2002 heeft de secretaris van het College van Bestuur van de Christelijke Hogeschool *** (hierna te noemen: de hogeschool), uitgaande van verweerster, appellant mededeling gedaan van het besluit van het College van Bestuur hem wegens grensoverschrijdend gedrag de disciplinaire maatregel van berisping op te leggen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 6 januari 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 30 januari 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 17 april 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 9 mei 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerster bij monde van mr. M.D.M. ***, senior beleidsmedewerker bij de hogeschool, en mr. ***, voorzitter van de klachtencommissie van de hogeschool.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals vervat in het beroepschrift en ter zitting nader toegelicht, komt samengevat op het volgende neer.

Appellant is van mening, dat hij geen grensoverschrijdend gedrag heeft vertoond ten opzichte van de studente X (hierna te noemen: studente X of klaagster). Zij heeft immers niet aangegeven, dat zij moeite had met hun contact. Dat contact was zoals dat tussen docent en student gebruikelijk is. Hij heeft zich altijd als de docent opgesteld. Hij betwist dan ook, dat er sprake zou zijn van ongewenst gedrag als bedoeld in de Klachtenregeling.

Appellant acht het zeer stuitend, dat de klachtencommissie in het rapport – en verweerster in navolging daarvan - een afbeelding bij een gedicht van hem seksueel heeft gedeut. Indien appellant was gevraagd om een toelichting, had hij kunnen uitleggen dat het om een haaietand ging.

De redenering van verweerster ten aanzien van de door de klachtencommissie ongegrond verklaarde klachten, is naar de mening van appelland onlogisch en onjuist.

Het stellen van de voorwaarden, die verweerster heeft toegevoegd aan de berisping, is naar de mening van appelland in strijd met het bepaalde in de CAO, waarin limitatief de disciplinaire maatregelen zijn opgesomd. Bovendien heeft verweerster op dit punt ten onrechte een koppeling gelegd tussen een arbeidsrechtelijke kwestie en de afhandeling van de klacht.

Het standpunt van verweerster.

Bij het bestreden besluit heeft verweerster het advies van de klachtencommissie gevolgd en appelland de disciplinaire maatregel van berisping opgelegd. Zij heeft daarbij de conclusies van de door het Bureau Bezemer en Kuiper gevormde klachtencommissie over de klacht aanvaard met de volgende kanttekeningen.

“De commissie acht een deel van de klachten gegrond. Over het andere deel van de klachten concludeert de commissie dat deze ongegrond moeten worden verklaard. Blijkens de onderbouwing moet dit zo worden begrepen dat de commissie van oordeel is dat klaagster deze klachten niet voldoende aannemelijk heeft kunnen maken vanwege de verschillende lezingen van klaagster en aangeklaagde. Dit betekent naar de mening van het College geenszins dat de commissie heeft geconcludeerd dat voor deze klachten geen grond aanwezig was en de klachten dus ten onrechte zijn gedaan. Uit de conclusieformulering van de commissie zou dit - ten onrechte - wel zo kunnen worden gelezen. Van belang is hierbij de opmerking van de commissie dat zij geen aanknopingspunten heeft kunnen vinden dat klaagster valse beschuldigingen heeft geuit of daartoe enig motief heeft gehad.

Het College acht het verder een bijzondere verantwoordelijkheid van een docent ervoor te zorgen dat hij in zijn relatie naar studenten naar de buitenwereld zo veel als mogelijk publiek controleerbaar blijft. Nu zich klachten voordoen waarvan niet is vast te stellen of deze al dan niet gegrond zijn, vindt het College daarom het grensoverschrijdend gedrag dat daarvan de context vormt te meer laakbaar.”

In aansluiting op het opleggen van de berisping heeft verweerster appelland een aantal zaken voorgelegd, onder meer omtrent toekomstig gedrag en de plicht excuses aan de studente X aan te bieden. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerster gesteld, dat deze zaken geen deel uitmaken van de disciplinaire maatregel, maar hebben te maken met vereisten van vertrouwen en goede verhoudingen.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appelland. In het bestreden besluit noemt verweerster als wettelijke grondslag artikel R, lid 2a van de CAO (bedoeld is de CAO-HBO 2000-2002). Ten tijde van het nemen van dat besluit was echter de grondslag voor het opleggen van een berisping opgenomen in artikel P-4 van de op dat moment toepasselijke CAO-HBO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO). De strekking van deze bepalingen is evenwel gelijk.

Op grond van artikel P-4, eerste lid, van de CAO kan de werknemer die niet doet dan wel nalaat wat een goed werknemer in gelijke omstandigheden behoort te doen of na te laten, door de werknemer een disciplinaire maatregel worden opgelegd.

Het tweede lid van dit artikel bepaalt, dat de werkgever – onder meer – de disciplinaire maatregel van berisping kan treffen.

Naar aanleiding van een klacht, ingediend door een studente aan de Hogeschool, heeft verweerster de procedure, zoals beschreven in de toentertijd geldende “Klachtenregeling ongewenst gedrag” (verder te noemen: de Klachtenregeling), inwerkinggesteld.

Ingevolge artikel 2 van de Klachtenregeling is de klachtencommissie belast met de behandeling van de klacht. Ten tijde van de indiening van de onderhavige klacht fungeerde een drietal door het bureau Bezemer en Kuiper uit Rotterdam aangewezen personen als klachtencommissie. Deze hebben de klacht onderzocht en advies aan verweerster uitgebracht.

Blijkens artikel 1, onder a, van de Klachtenregeling (voorzover hier van belang) wordt in de regeling onder ongewenst gedrag verstaan “gedrag waarbij verbaal, fysiek of non-verbaal de persoonlijke integriteit van de ander wordt aangetast, [gedrag] dat tot gevolg heeft dat een onaangename, bedreigende of vijandige werk-/studieomgeving wordt gecreëerd.”

Ingevolge artikel 13, onder b, en k, van de Klachtenregeling behoort tot de taak van de klachtencommissie:

- b. het instellen en uitvoeren van een onderzoek naar de gegrondheid van de klacht;
- k. indien de klacht gegrond is, het adviseren van het College van Bestuur over de te nemen maatregelen.

Artikel 14, eerste lid, van de Klachtenregeling bepaalt, dat de klachtencommissie het College van Bestuur kan adviseren tot het opleggen van de maatregelen berisping, verandering van taken of functie dan wel overplaatsing naar een andere werkeenheid, schorsing en ontslag.

Ingevolge artikel 15 van de Klachtenregeling neemt het College van Bestuur op grond van het uitgebrachte advies een beargumenteerde beslissing.

De klachtencommissie heeft op 25 oktober 2002 rapport uitgebracht. Daarin heeft zij geconcludeerd, dat een deel van de klachten ongegrond is en een deel gegrond. Laatstgenoemd deel betreft (zakelijk weergegeven) het volgende:

gesprekken en e-mailcontacten met een persoonlijk karakter en een gedicht met afbeelding, door appelland aan klaagster gezonden;

een voorval in een auto als zodanig, in die zin, dat er hoe dan ook, door wie dan ook daarbij is gekust.

De klachtencommissie heeft verweerster geadviseerd appelland een schriftelijke berisping op te leggen.

Blijkens het bestreden besluit aanvaardt verweerster de conclusies van de klachtencommissie over de klacht. Over het deel van de klachten, dat deze commissie ongegrond acht, heeft verweerster een aantal opmerkingen gemaakt, die hiervoor onder “Het standpunt van verweerster” zijn weergegeven. Voorts heeft verweerster in het bestreden besluit nog een aantal voorwaarden aan appelland opgelegd; deze zijn eveneens onder “Het standpunt van verweerster” kort aangeduid.

De Commissie stelt – met verweerster - vast, dat deze voorwaarden geen deel uitmaken van de berisping. Ze hangen samen met een ander aspect van de arbeidsverhouding tussen appelland en verweerster dat in dit beroep niet aan de orde is. In deze uitspraak zal de Commissie derhalve niet ingaan op deze voorwaarden. Zij betreurt het, dat verweerster twee los van elkaar staande onderwerpen in een brief heeft behandeld en daarmee op zijn minst de schijn heeft gewekt, dat zij wel samenhangen.

Aangaande de overwegingen in het bestreden besluit over het deel van de klachten, dat de klachtencommissie ongegrond heeft verklaard, merkt de Commissie het volgende op. Gelet op de taak, die de klachtencommissie heeft blijkens de Klachtenregeling, te weten de klacht onderzoeken en verweerster adviseren, ontgaat het de Commissie, waarom verweerster uitvoerige overwegingen heeft gewijd aan deze onderwerpen. De Commissie kan verweerster dan ook niet volgen, waar hij stelt, dat het feit, dat de klachtencommissie de bedoelde klachten niet voldoende aannemelijk heeft geacht, geenszins betekent, dat de klachtencommissie heeft geconcludeerd dat voor deze klachten geen grond aanwezig was. Ook de zinsnede "Nu zich klachten voordoen waarvan niet is vast te stellen, of deze al dan niet gegrond zijn, vindt het College daarom het grensoverschrijdend gedrag dat daarvan de context vormt, te meer laakbaar" acht de Commissie niet passend in het systeem van de Klachtenregeling. Deze passages wekken bovendien de indruk, dat het advies van de klachtencommissie mede op de daarin vervatte overwegingen zou zijn gebaseerd, hetgeen nu juist niet het geval is. De verklaring, die verweerster ter zitting heeft gegeven voor het opnemen van deze zinsneden in de brief waartegen het beroep zich richt, n.l. dat daarmee wordt beoogd een toelichting op het advies te geven en dat die verduidelijking van belang is tegenover de studente, werpt hierop geen ander licht. De brief waarmee de berisping is opgelegd is gericht tot appelland en niet tot klaagster. Informatie aan haar zou bij een aparte, op haar situatie toegesneden brief dienen te worden verstrekt.

Deze overwegingen hadden dan ook niet aan het bestreden besluit dienen te worden toegevoegd.

Ten aanzien van het bestreden besluit voorzover dat het advies volgt van de klachtencommissie in verband met de door haar gegrond verklaarde klachten overweegt de Commissie het volgende. Zij constateert eerst, dat, gelet op het gehoor door de klachtencommissie van studente X, het gedrag van appelland is aan te merken als ongewenst gedrag als bedoeld in artikel 1 van de Klachtenregeling, aangezien klaagster van mening is, dat door het gedrag van appelland een onaangename situatie is gecreëerd.

Appelland heeft ernstig bezwaar gemaakt tegen de duiding door de klachtencommissie en verweerster van de afbeelding bij bovenvermeld gedicht. Als hem ernaar was gevraagd, had hij uitleg kunnen geven. Dit is niet gebeurd. Appelland heeft ter zitting uiteengezet, dat hij voor studente X desgevraagd een haaiantand heeft meegebracht, vergezeld van een gedicht met een afbeelding. Hij vindt het zeer kwalijk dat de klachtencommissie een totaal andere uitleg heeft gegeven aan de afbeelding van de haaiantand en dardoor ook aan het gedicht.

De Commissie acht mede gezien de verklaring van de voorzitter van de klachtencommissie ter zitting de uitleg van appelland van het gedicht en de haaiantand aannemelijk. Dit betekent, dat verweerster dit onderdeel van het advies van de klachtencommissie niet aan het bestreden besluit ten grondslag had mogen leggen.

Met betrekking tot de gesprekken en de e-mailcontacten tussen appelland en klaagster overweegt de Commissie het volgende.

In het dossier bevinden zich twee uitdraaien van e-mails van appelland aan de studente X. De Commissie is van oordeel, dat de klachtencommissie en verweerster in navolging daarvan zich terecht op de aangevoerde gronden op het standpunt hebben gesteld, dat de inhoud van deze e-mails als (deels) van vertrouwelijke en zeer intieme aard niet past in het normale verkeer tussen een hoofddocent en een student. Daarbij is het niet van belang, dat appelland niet feitelijk fungeerde als docent van studente X. Ook en met name juist als hoofddocent met een managementfunctie heeft hij een voorbeeldfunctie. Bovendien had hij in die functie regelmatig contact met klaagster. De stelling van appelland, dat een docent en een student op gelijke voet moeten kunnen communiceren, deelt de Commissie niet. Er moet een bepaalde afstand worden bewaard. Appelland heeft echter

met de inhoud van de overgelegde e-mails die afstand overschreden. Dat studente X niet – direct - heeft aangegeven, dat zij een en ander niet prettig vond, is niet beslissend, mede omdat niet onaannemelijk is dat dit ook een gevolg is van het overwicht dat appelland op klaagster had. Bovendien verkeerde zij bij de aanvang van de contacten in een precare gezondheidssituatie. Het voorgaande geldt ook voor de vele gesprekken, die appelland en studente X hebben gevoerd. Daarbij is niet doorslaggevend, dat sommige gesprekken door klaagster zijn geëntameerd.

Appelland heeft niet bestreden, dat er in de auto is gekust tussen hem en de studente toen hij haar naar het station bracht.

De Commissie acht het geen voor appelland verzachtende omstandigheid, dat de cultuur op de betreffende afdeling een min of meer los contact tussen leden van het docentenkorps en studenten toeliet.

Naar het oordeel van de Commissie staat op grond van het vorenoverwogene ten aanzien van de e-mailcontacten, de gesprekken en het kussen in de auto vast, dat appelland heeft gedaan wat hij had behoren na te laten. Hij heeft zich daardoor schuldig gemaakt aan plichtsverzuim als bedoeld in artikel P-4, eerste lid, van de CAO. Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerster hierin niet in redelijkheid grond heeft kunnen vinden voor het opleggen van de – lichtste – disciplinaire maatregel van berisping. Van onevenredigheid kan hier niet worden gesproken.

Hoewel er – zoals in het vorenstaande is uiteengezet - gebreken kleven aan de brief waarbij de berisping aan appelland is meegedeeld, kan het besluit tot berisping op zich in stand blijven.

Het beroep dient derhalve te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep van appelland tegen het besluit van verweerster van 25 november 2002.

Aldus vastgesteld te 's-Gravenhage op 20 mei 2003 door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

SCHORSING

Appellant is geschorst wegens het feit dat hij een brief heeft verspreid onder het personeel waarin hij zijn persoonlijke opvattingen over een bepaalde zaak binnen de school kenbaar heeft gemaakt.

De bestreden besluiten strekken tot schorsing van appellant op grond van artikel F9 van de geldende CAO-VO 2002-2003. Hierin wordt aangegeven dat het belang van de school de schorsing vordert. De commissie vindt niet dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat er een gerechtvaardigde vrees voor verstoring van de orde te bestond en vernietigt de bestreden besluiten.

Uitspraak op het beroep van

*** te B. (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs in *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 29 januari 2003 heeft de voorzitter van verweerder appellant mededeling gedaan van het besluit hem op grond van artikel F9, eerste lid, van de CAO-VO met ingang van 28 januari 2003 te schorsen tot uiterlijk 25 februari 2003, omdat het belang van de instelling dit dringend vereist. Daarmede is hem – zo wordt in genoemd schrijven medegedeeld - de toegang tot de instelling ontzegd.

Bij schrijven van 4 februari 2003 heeft de voorzitter van verweerder aan appellant het voornemen om de schorsing te verlengen kenbaar gemaakt.

Appellant heeft tegen dit voornemen verweer gevoerd.

De voorzitter van verweerder heeft bij schrijven van 4 maart 2003 appellant mededeling gedaan van het besluit hem te schorsen van 28 januari 2003 tot 28 april 2003.

Tegen de besluiten van 29 januari 2003 en 4 maart 2003 heeft appellant bij schrijven van 10 maart 2003, blijkens het poststempel verzonden op 11 maart 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 3 april 2003 in beide beroepen een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft de Commissie bij schrijven van 12 april 2003 medegedeeld geen gebruik te maken van de gelegenheid schriftelijk te reageren op de verweerschriften.

De Commissie heeft de zaken op 9 mei 2003 gevoegd behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mr. C.J. Verhaart, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede van K. de Waard, afdelingsleider van het onder verweerder ressorterende Griffland College te Soest, en van mevrouw M. Bax, plaatsvervangend rector van genoemde school.

De bestreden besluiten.

Het bestreden besluit van 29 januari 2003 luidt als volgt:

“Gistermiddag, 28 januari 2003 om 12.45 uur, heeft de heer W., rector van het G. College, in aanwezigheid van de heren De S. en D., leden van het managementteam van het G. College, in opdracht van het bestuur van de Stichting voor Chr. Voortgezet Onderwijs in ***, het volgende met u besproken.

U heeft gisteren een brief verspreid onder het personeel waarin u uw persoonlijke opvattingen over een bepaalde zaak binnen de school kenbaar heeft gemaakt. In de brief van het bestuur van 16 oktober 2001 bent u schriftelijk gewaarschuwd dat een dergelijke handelwijze ten zeerste wordt afgekeurd en kan leiden tot disciplinaire maatregelen.

Uit uw brief van 26 januari j.l. aan de heer Van H. blijkt dat u het voorstel om samen met hem en de plaatsvervangend rector Mevrouw B. een gesprek te hebben over de ontstane situatie in klas 1-J van de hand wijst. Het bestuur heeft u in de genoemde brief van 16 oktober 2001 ook duidelijk gemaakt dat u verantwoording aflegt aan de schoolleiding.

Wat betreft uw voornemen om een brief aan de ouders van 1-J te schrijven, delen wij u mee dat wij u daar, gezien de situatie, geen toestemming voor geven.

De heer W. heeft u namens ons medegedeeld dat het bestuur zich thans zal beraden over de jegens u te nemen maatregelen. Het is ongewenst dat u gedurende deze periode van beraad uw werkzaamheden voortzet. Hij heeft u voorts medegedeeld dat het belang van de instelling het dringend noodzakelijk maakt om u met onmiddellijke ingang te schorsen voor een periode van vier weken.

U heeft in uw schriftelijke reactie, d.d. 28 januari 2003, 17.00 uur, op de mededeling van uw schorsing, gemotiveerd te kennen gegeven zich hier niet mee te kunnen verenigen.

In het door u gevoerde verweer heeft het bestuur geen aanleiding gevonden op het besluit tot schorsing terug te komen.

Wij delen u dan ook mee dat u met inachtneming van CAO- VO artikel F9 lid 1 met ingang van 28 januari 2003 wordt geschorst tot uiterlijk 25 februari 2003 omdat het belang van de instelling dit dringend noodzakelijk maakt. De toegang tot onze instelling is u daarmee tot nader order ontzegd.”

In het besluit van 4 maart 2003 heeft verweerder gerefereerd aan de reden voor het nemen van het besluit van 29 januari 2003, te weten het verspreiden van een brief onder het personeel alsmede de weigering van appellant om overleg te voeren met de plaatsvervangend rector. Aangezien het niet mogelijk is voor het einde van de schorsing een rijp besluit over het gedrag van appellant te nemen, is een verlenging van een schorsing als ordemaatregel noodzakelijk in het belang van de instelling voor de looptijd van het onderzoek. De redenen voor de verlenging zijn dezelfde als voor de op 29 januari 2003 getroffen maatregel. Het door appellant gevoerde verweer tegen het voornemen tot deze verlenging heeft verweerder niet tot een ander oordeel kunnen leiden.

Beoordeling van de geschillen.

De bestreden besluiten strekken tot schorsing van appellant op grond van artikel F9 van de geldende CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO). De schorsing van 29 januari 2003 steunt op artikel F9, eerste lid, die van 4 maart 2003 op artikel F9, tweede lid, aanhef en onder g.

Artikel F9 draagt als opschrift: “Schorsing als ordemaatregel”.

De hier van belang zijnde artikelonderdelen luiden als volgt:

Artikel F9.

De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Voordat de werknemer wordt geschorst, wordt deze in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. De opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing worden opgenomen in de brief, waarin de schorsing wordt bevestigd.

Naast het bepaalde in het eerste lid van dit artikel kan de werkgever de werknemer schorsen: (a tot en met f).....

g. in andere gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert voor ten hoogste drie maanden, daaronder begrepen de termijn genoemd in lid. Deze termijn van drie maanden kan ten hoogste één keer met drie maanden worden verlengd.

Tijdens de schorsing heeft de werknemer slechts toegang tot de school na verkregen toestemming van de werkgever

Ingevolge artikel F11, eerste lid, van de CAO (voorzover hier van belang) deelt de werkgever, alvorens een besluit tot schorsing als bedoeld in artikel F9, tweede lid, wordt genomen, de werknemer mee, dat hij in de gelegenheid is na kennisgeving van de aangegeven gronden zich te verweren.

Appellant heeft gemotiveerd bestreden, dat er een noodzaak aanwezig was om hem te schorsen.

De Commissie overweegt het volgende.

Artikel F9, eerste lid, en tweede lid, onder g, van de CAO eist, dat het belang van de school de schorsing vordert. Het belang van de school is – onder meer – hierin gelegen, dat leerlingen ongestoord onderwijs kunnen genieten. Daartoe dienen toestanden, die de rust kunnen verstoren, te worden vermeden. Voor het treffen van de ordemaatregel van schorsing met het oog op de goede gang van zaken op een school, dient derhalve de gerechtvaardigde vrees voor verstoring van de orde te bestaan en op grond daarvan de noodzaak om in het belang van de school op te treden. Voor de schorsing op grond van het eerste lid van artikel F9 dient deze noodzaak blijkens de tekst van dit artikelonderdeel bovendien dringend te zijn.

Ter zitting is komen vast te staan, dat het voornemen van appellant om een brief (over de becijfering van een toets van wiskunde) aan de ouders van klas 1-J te sturen, voor verweerder de aanleiding was om appellant te schorsen. Tevens is komen vast te staan, dat appellant ten tijde van het gesprek op 28 januari 2003 met – onder meer – de rector van de school nog geen brief had opgesteld.

Noch dit voornemen van appellant noch de andere door verweerder genoemde redenen, te weten de brief, die appellant onder het personeel had verspreid over een aangelegenheid betreffende de wijze van inlevering van boeken, en het feit, dat appellant een voorstel om met de leiding van de school over de situatie in klas 1-J een gesprek te hebben, van de hand had gewezen, konden naar het oordeel van de Commissie de gerechtvaardigde vrees voor verstoring van de rust resp. van de goede gang van zaken op de school doen ontstaan. Verweerder heeft deze vrees ook in geen enkel opzicht aannemelijk gemaakt. Weliswaar heeft appellant een – naar de mening van de Commissie – misplaatst humoristische brief aan het personeel gezonden over de wijze van inlevering van boeken aan het einde van het schooljaar, maar daarin kon geen reden voor vrees voor verstoring van de rust op school aanwezig worden geacht. Datzelfde geldt voor het andere door verweerder genoemde feit, nog daargelaten, dat van de zijde van verweerder slechts werd gesproken van een “voorstel” tot een gesprek en geen uitdrukkelijke mondelinge of schriftelijke opdracht tot het voeren van een gesprek was gegeven. Hieraan doet niet af de mening van verweerder, dat appellant had moeten begrijpen dat er feitelijk sprake was van een opdracht.

De Commissie concludeert dan ook, dat niet aannemelijk is gemaakt, dat het belang van de school de schorsing bij besluit van 29 januari 2003 en de verlenging van die schorsing bij besluit van 4 maart 2003 (dringend) vorderde.

Het vorenstaande betekent, dat de bestreden besluiten in aanmerking komen voor vernietiging wegens strijd met artikel F9, eerste lid, en tweede lid, onder g, van de CAO.

Hetgeen appelland overigens heeft aangevoerd, behoeft derhalve geen bespreking meer.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het besluit van verweerder van 29 januari 2003 en het besluit van verweerder van 4 maart 2003.

Aldus vastgesteld op 9 mei 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in aanwezigheid van mr. T. Elzenga, lid (die zich wegens ongelijkheid van het aantal leden gekozen door de besturen en het aantal leden gekozen door het personeel van stemming heeft onthouden), en in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

EERVOL ONTSLAG I.V.M. TOEKENNEN WA/IP UITKERING

Geschilpunt betreffende de opzegtermijn. De artikelen F7 lid 1 onder e CAO VO 2002-2003 en art. 20 BZA zijn van toepassing.

Naar het oordeel van de Commissie laat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA er geen twijfel over bestaan, dat het bevoegd gezag bij het nemen van het ontslagbesluit dient te beschikken over het advies van UWV/USZO. Op het moment van opzeggen beschikte verweerder niet over dit advies. Het bestreden besluit komt derhalve in aanmerking om te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de juiste opzegtermijn.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw *** te ***(appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting *** College te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 20 maart 2003 heeft verweerder appellante met ingang van 1 april 2003 eervol ontslag verleend in verband met het toekennen van een WA/IP-uitkering door het USZO/ABP.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 23 april 2003, ingekomen bij de Commissie op 25 april 2003, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 13 mei 2003 heeft zij het beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 13 juni 2003 een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben ingestemd met schriftelijke behandeling van het beroep door de Commissie. Appellante heeft dit aan de Commissie laten weten door tussenkomst van mr. F.E.R.M. Lathouwers (werkzaam bij de Algemene Onderwijsbond te Utrecht), en verweerder door tussenkomst van N.***, administrateur.

De Commissie heeft de zaak op 2 juli 2003 in raadkamer behandeld.

Beoordeling van het geschil.

Het geschilpunt, dat partijen verdeeld houdt, betreft de opzegtermijn.

Appellante stelt zich op het standpunt, dat een definitief ontslagbesluit eerst kan worden genomen nadat een functieongeschiktheidsadvies van UWV/USZO is verkregen. Dit advies is op 20 februari 2003 afgegeven. Vanaf dat moment is opzegging mogelijk. Verweerder meent echter, dat voor de berekening van de opzegtermijn moet worden uitgegaan van de aankondiging op 4 oktober 2002, dat hij een functieongeschiktheidsadvies heeft gevraagd, waarbij hij tevens ontslag heeft aangezegd per 1 april 2003.

De Commissie stelt vast, dat verweerder heeft beoogd het dienstverband met appellante op te zeggen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CA)-VO 2002-2003.

Deze bepaling luidt (voorzover hier van belang) als volgt:

Opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd kan plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

In het onderhavige geding is voorts van belang het bepaalde in artikel 20 van het Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid overheids- en onderwijspersoneel (KB van 21 december 1995, Stb. 1995, 703, zoals nadien gewijzigd), verder te noemen: BZA.

Artikel 20 (voorzover hier van belang) van het BZA luidt als volgt:

(....)

Indien blijkt dat de betrokkene op grond van ziekten of gebreken is geraakt in een toestand van blijvende ongeschiktheid om aan de aan zijn functie gestelde vereisten te voldoen, kan hij worden ontslagen, mits:

- a. deze blijvende ongeschiktheid onafgebroken twee jaar heeft geduurd en;
 - b. herstel binnen een periode van zes maanden na deze twee jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en;
 - c. er bij het bevoegd gezag voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn.
3. (....)
4. Indien het bevoegd gezag wenst over te gaan tot ontslag, dient het de betrokkene schriftelijk aan te zeggen dat de procedure ter beoordeling van de medische geschiktheid voor de functie en de kansen op herstel binnen zes maanden in gang wordt gezet. Deze aanzegging geschiedt op zijn vroegst vanaf de 18e maand na de eerste ziektedag, met dien verstande dat de procedure, met inbegrip van het aan het ontslag ten grondslag te leggen medisch- en arbeidskundig advies en de afronding van het onderzoek naar de herplaatsingsmogelijkheden uiterlijk in de 24e maand na de eerste ziektedag kan zijn afgerond.
5. Bij het onderzoek naar de vraag of er sprake is van een situatie, als bedoeld in het tweede lid, onderdelen a. en b., worden de volgende geneeskundigen betrokken:
- a. een geneeskundige, aangewezen door het bevoegd gezag;
 - b. een geneeskundige, aangewezen door betrokkene, indien hij hiertoe de wens te kennen heeft gegeven;
 - c. een geneeskundige van het Lisv. De conclusie van het onderzoek wordt neergelegd in een rapport, dat wordt opgesteld door de geneeskundige van het Lisv. Deze doet het rapport toekomen aan het bevoegd gezag en in afschrift aan de betrokkene. Het rapport heeft het karakter van een medisch advies aan het bevoegd gezag.

(6. tot en met 9.)

Tussen partijen staat vast, dat de arbeidsongeschiktheid van appellante in maart 2003, toen verweerder bij het bestreden besluit haar eervol ontslag verleende en beschikte over het medisch en arbeidskundig advies van UWV/USZO als bedoeld in artikel 20, vierde juncto vijfde lid, van het BZA, twee jaar had geduurd. Hoewel in artikel 20, vijfde lid, van het BZA wordt gesproken van het Lisv, geldt het advies van UWV/USZO in de praktijk als zodanig.

Het op 20 februari 2003 uitgebrachte advies houdt in, dat appellant op de voorgenomen ontslagdatum twee jaar ongeschikt is wegens ziekte of gebrek voor de functie van lerares en dat zij dit naar verwachting ook nog zal zijn zes maanden na die datum.

Voorts staat vast, dat verweerder bij het aankondigen van het ontslag op 4 oktober 2002 nog niet beschikte over het advies van UWV/USZO.

Naar het oordeel van de Commissie laat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA er geen twijfel over bestaan, dat het bevoegd gezag bij het nemen van het ontslagbesluit dient te beschikken over het advies van UWV/USZO. Dit artikellid spreekt immers over “het aan het ontslag ten grondslag te leggen medisch en arbeidsdeskundig advies”. De Commissie heeft dit reeds meermalen uitgesproken (onder meer in haar uitspraak van 28 november 1996 (CvB.VO/HBO.1996-063-U.1996.16). Zij voegt hier nog aan toe, dat in artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO ook de eis wordt gesteld, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid 24 maanden heeft geduurd.

De Commissie overweegt voorts nog, dat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA (“het aan het ontslag ten grondslag te leggen ... advies”) geen ruimte biedt voor de opvatting, dat het ontslag kan worden aangezegd onder de – ontbindende – voorwaarde van afgifte van het advies van UWV/USZO.

De Commissie stelt – nogmaals - vast, dat verweerder op 4 oktober 2002 niet beschikte over het advies van UWV/USZO als bedoeld in artikel 20, vierde lid, van het BZA. Bovendien was appellant toen nog niet gedurende 24 maanden arbeidsongeschikt. Dit was wel het geval op 20 maart 2003. Van dat moment dient te worden uitgegaan bij de berekening van de opzegtermijn. Nu verweerder dit heeft miskend, is het bestreden besluit genomen in strijd met artikel 20, vierde lid, van het BZA en artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO. Dit besluit komt derhalve in aanmerking om te worden vernietigd.

De Commissie bepaalt, dat verweerder een nieuw besluit houdende opzegging van het dienstverband dient te nemen met inachtneming van de juiste opzegtermijn. Dit betekent, dat het dienstverband eindigt per 1 juli 2003.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van 20 maart 2003.

Zij bepaalt, dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van de juiste termijn, zoals hierboven omschreven.

Aldus vastgesteld op 2 juli 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

CvB.VO/HBO.2003.009-U.2003.004.

ONTSLAG OP GROND VAN ART. F7 LID 1^E CAO-VO

Verweerder is bij het bestreden besluit uitgegaan van een uitgebracht functieongeschiktheidsadvies (foa) door het UWV/USZO op 13 februari 2003 waarin stond dat het niet aannemelijk werd geacht dat appellant binnen zes maanden weer geschikt zou zijn om zijn functie uit te voeren. Appellant verwijst echter naar een foa van het APB/USZO waarin aangegeven werd dat herstel wel binnen zes maanden aannemelijk werd geacht. Aangezien verweerder slechts ter zitting kennis kon nemen van het door appellant ingediende advies en dat verweerder niet verweten kon worden onvoldoende reïntegratiepogingen te hebben ondernomen, verwerpt de commissie het beroep.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van het bestuur van de Stichting ***, zetelend te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 21 februari 2003 is appellant mededeling gedaan van het besluit van verweerder hem met ingang van 1 juni 2003 ontslag te verlenen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de geldende CAO-VO.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 28 februari 2003 beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 31 maart 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 22 april 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Bij schrijven van 6 mei 2003 heeft appellant een nadere reactie naar aanleiding van het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 12 mei 2003 gereageerd op vorengenoemde brief van appellant.

De Commissie heeft de zaak op 2 juli 2003 behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede D.***, directeur van het onder verweerder ressorterende ***, deel uitmakende van de Scholengemeenschap ***, en tevens mevrouw N. ***, als personeelsfunctionaris in dienst van verweerder.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Op 6 januari 2003 heeft appellant telefonisch overleg gepleegd met de bedrijfsarts. Hij heeft daarbij laten weten, dat hij langzaam weer aan het werk wilde. Appellant ziet dit als een hersteldmelding. De bedrijfsarts zou met hem contact opnemen na de rapportage door het USZO. Dit is echter niet gebeurd.

Appellant heeft gewezen op een verzekeringsgeneeskundige rapportage van 13 januari 2003, waarin staat vermeld, dat hij binnen zes maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer in staat moet worden geacht de eigen functie volledig te hervatten, zodat een negatief functieongeschiktheidsadvies zal worden afgegeven. Het ontslagbesluit is hiermee in strijd, zo meent appellant.

Op advies van het USZO heeft appellant gesproken met medewerkers van de afdeling personeel en organisatie van het bureau van verweerder. De betreffende functionaris heeft toegezegd te zullen uitzoeken wat hij voor appellant zou kunnen doen. Dit heeft echter niet tot resultaat geleid.

Appellant erkent de juistheid van het standpunt van het USZO, dat het niet raadzaam is om terug te keren als docent techniek naar zijn oude werkplek op het ***, maar wijst er wel op, dat hij wel in staat wordt geacht zijn functie als docent techniek – zij het niet voor 100 % - weer op te nemen. Het feit, dat hij voor slechts 15-25 % arbeidsongeschikt is verklaard, bevestigt hem in zijn standpunt.

Het standpunt van verweerder.

Blijkens het bestreden besluit, zoals toegelicht in de stukken en ter zitting, komt het standpunt van verweerder – samengevat – op het volgende neer.

Verweerder heeft appellant ontslag aangezegd op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de geldende CAO-VO. Hij heeft daartoe verwezen naar het standpunt van het USZO van 13 februari 2003, inhoudende dat appellant arbeidsongeschikt is voor de functie van docent techniek. Dit betekent volgens verweerder, dat er geen sprake van kan zijn, dat appellant de functie van docent techniek weer kan uitoefenen. Het functieongeschiktheidsadvies (foa) is op dat punt duidelijk. Voor de koppeling, die appellant aanbrengt tussen zijn vermogen om de functie van docent weer uit te oefenen en de plaats van uitoefening daarvan, is volgens verweerder geen steun te vinden in het foa. Verweerder heeft in dit verband ook nog gewezen op het WAO-besluit, blijkens hetwelk appellant in staat wordt geacht algemeen geaccepteerd werk te doen, niet zijnde de functie van docent.

Het is verweerder niet mogelijk gebleken om binnen het beperkte aantal functies binnen de *** een passende functie voor de restverdiencapaciteit in het kader van herplaatsing van appellant te vinden. Bovendien was appellant ook steeds georiënteerd op een functie buiten de ***. Dit blijkt ook uit zijn omscholingsactiviteiten via het volgen van de opleiding drama/theater.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellant op grond van artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO).

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Niet in geschil is, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid van appellant tenminste 24 maanden heeft geduurd.

Verweerder is bij het nemen van het bestreden besluit uitgegaan van het op 13 februari 2003 uitgebrachte advies (het zogenoemde functieongeschiktheidsadvies; verder aan te duiden als foa) van UWV/USZO. Dit advies houdt in, dat appellant voor de functie van leraar techniek op de

voorgenomen ontslagdatum twee jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn zes maanden na die datum. De motivering hiervoor is, dat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van leraar techniek en de gezondheidstoestand van appellant.

Appellant heeft tegenover dit foa een ander schrijven van 13 februari 2003 van het UWV/USZO gesteld. Hierin heeft UWV/USZO vastgesteld, dat appellant 15-25 % arbeidsongeschikt is en dat hij algemeen geaccepteerd werk kan doen. Hij ziet op dit punt een tegenstrijdigheid.

De Commissie is gebleken, dat beide stukken van 13 februari 2003 niet hetzelfde onderwerp behandelen. Het schrijven waarop verweerder zich heeft gebaseerd betreft een functie-ongeschiktheidsadvies, terwijl het andere stuk betrekking heeft op de toepassing van de WAO. Dit laatste raakt de verhouding tussen het USZO en appellant, maar niet (rechtstreeks) die tussen appellant en verweerder. Bovendien zijn de criteria voor toepassing van de WAO niet gelijk aan die bij het uitbrengen van een foa.

Appellant heeft het foa en daarmee het ontslagbesluit voorts bestreden door te verwijzen naar een verzekeringsgeneeskundige rapportage van ABP/USZO, gedateerd 13 januari 2003. Hij heeft dit stuk ter zitting overgelegd. Verweerder heeft eerst bij die gelegenheid kennis gekregen van dit stuk.

In de genoemde verzekeringskundige rapportage wordt onder meer het volgende gesteld:
“Gelet op het huidige functioneren van betrokkene, het gunstige medische beloop, de niet echt belastende taakcomponenten van de eigen functie, kan gesteld worden dat hij binnen 6 maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer in staat moet worden geacht de eigen functie volledig te hervatten. Derhalve wordt een negatief functieongeschiktheidsadvies afgegeven.
(.....)

De cliënt is nog arbeidsongeschikt als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte of gebrek. Het arbeidsvermogen is echter fors toegenomen.

De cliënt is op de voorgenomen ontslagdatum, zijnde 1 maart 2003, 24 maanden ongeschikt voor de volledige omvang van de eigen functie, als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte of gebrek. Het valt echter redelijkerwijs te verwachten, dat de cliënt in medisch opzicht binnen 6 maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer geschikt zal worden voor de volledige omvang van de eigen functie.”

De Commissie gaat er van uit, dat deze rapportage, gelet op hetgeen daarin staat vermeld onder 2.2, te weten: “reden onderzoek”, zowel ten behoeve van het uitbrengen van een foa als in verband met de toepassing van de WAO is opgesteld. Wat daarvan overigens ook zij, vast staat, dat UWV/USZO op 13 februari 2003 vorenweergegeven foa heeft uitgebracht. De Commissie acht het niet aannemelijk, dat UWV/USZO daarbij niet beschikte over genoemde rapportage van 13 januari 2003. Voor verweerder was naar het oordeel van de Commissie geen reden aanwezig om aan de juistheid van de inhoud of wijze van totstandkoming van het foa van 13 februari 2003 te twijfelen. De toestand van appellant is periodiek (te weten een keer in de acht weken) onderwerp van gesprek geweest in het sociaal-medisch team van verweerder. Daarbij heeft ook de bedrijfsarts niet een herstelmelding van appellant in het vooruitzicht gesteld. Verweerder mocht dan ook bij het nemen van het bestreden besluit uitgaan van het foa van 13 februari 2003.

Naar aanleiding van de klacht van appellant, dat verweerder onvoldoende pogingen tot reïntegratie heeft gedaan, overweegt de Commissie het volgende.

Vast staat, dat verweerder een reïntegratieplan heeft opgesteld. Appellant wilde de functie van docent techniek weer uitoefenen als hij weer hersteld zou zijn, echter niet op het ***, omdat hij daar

slechte ervaringen had opgedaan met arbeidsomstandigheden, maar op een andere school. Verweerder heeft onweersproken gesteld, dat geen vacature aanwezig was als docent techniek op een andere onder hem ressorterende school voor de restvaliditeit van appelland. De Commissie stelt vast, dat appelland zijn terugkeer heeft bemoeilijkt door het stellen van beperkende voorwaarden ten aanzien van zijn reïntegratie. Het kan dan niet aan verweerder worden verweten, dat hij onvoldoende pogingen op dit punt heeft gedaan.

Onder deze omstandigheden is genoegzaam gebleken, dat er geen reële herplaatsingsmogelijkheden voor appelland waren. De Commissie merkt wel op, dat de motivering van het bestreden besluit op dit onderdeel aan duidelijkheid te wensen overlaat. Deze onvolkomenheid is echter niet zodanig ernstig, dat hierin reden zou moeten zijn gelegen om het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking te doen komen, temeer daar de Commissie ter zitting duidelijkheid heeft verkregen op dit punt en appelland ook heeft erkend hetgeen verweerder ter zitting dienaangaande heeft gesteld.

Aangezien de Commissie ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep van appelland tegen het besluit van verweerder van 21 februari 2003.

Aldus vastgesteld op 2 juli 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellant als docent primair wegens gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten (artikel F7, lid 1i, CAO-VO 2002-2003) en subsidiair wegens onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de functie anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken (artikel F7, lid 1b, van de CAO-VO).

De commissie heeft een motiveringsgebrek geconstateerd, daar verweerder niet heeft aangegeven op grond van welke omstandigheden continuering van het dienstverband op grond van de belangen van de instelling en van het onderwijs redelijkerwijs is uitgesloten. De enkele vrees dat terugkeer als docent zal leiden tot terugkeer van klachten zegt niets over de ongeschiktheid als bedoeld in art.F7. Appellant heeft juist gesteld dat de onderwijsomstandigheden zodanig zijn veranderd dat terugkeer van klachten niet te verwachten is. Het bestreden besluit dient derhalve te worden vernietigd.

Uitspraak op de beroepen van

te ' (appellant)

tegen besluiten van

het bestuur van de Stichting voor Protestants Voortgezet Onderwijs in de ***, zetelend te W. (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 25 april 2003 heeft verweerder appellant mededeling gedaan van zijn besluit de arbeidsovereenkomst met hem met ingang van 1 augustus 2003 te beëindigen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 27 mei 2003, blijkens het poststempel verzonden op 28 mei 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Bij besluit van 22 mei 2003 heeft verweerder appellant het besluit hem voor de duur van ten hoogste vier weken te schorsen medegedeeld.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 27 mei 2003, blijkens het poststempel verzonden op 28 mei 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft op 23 juni 2003 een verweerschrift in beide zaken bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaken op 2 juli 2003 gevoegd behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mevrouw mr. A.N. Middelkoop, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede B., lid van de Centrale Directie van het onder verweerder ressorterende *** College te W., en tevens H., lid van het Algemeen Bestuur van de Stichting.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit van 25 april 2003 strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellant als docent per 1 augustus 2003 primair wegens gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten (artikel F7, eerste lid, onder i, van de toepasselijke CA-VO) en subsidiair wegens onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de functie anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken (artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO-VO).

Van toepassing is de CAO-VO 2002-2003 (verder aan te duiden als de CAO).

Het bestreden besluit van 22 mei 2003 strekt tot schorsing van appellant op grond van artikel F9, eerste lid, van de CAO.

Artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b en i (voorzover hier van belang), van de CAO luidt als volgt: "Opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd kan plaatsvinden op grond van b. onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken; i. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten."

Artikel F9, eerste lid (voorzover hier van belang), van de CAO bepaalt het volgende: "De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is."

De Commissie zal eerst oordelen over het besluit van 25 april 2003, omdat dit het meest vergaande besluit is en verweerder bij het nemen van het besluit tot schorsing van appellant tevens (naast het feit, dat appellant zich tegen het advies van de bedrijfsarts beter heeft gemeld) heeft laten meewegen het feit, dat hij appellant ontslag heeft aangezegd.

Blijkens het bestreden besluit van 25 april 2003, zoals toegelicht in het verweerschrift en ter zitting, acht verweerder gewichtige redenen gelegen in de omstandigheid, dat van verweerder niet kan worden verwacht om een werknemer, die reeds meer dan twee jaar niet heeft gewerkt, langer in dienst te houden, waarbij ook zwaar hebben gewogen de uitkomsten van het door Argonaut B.V. verrichte psychodiagnostisch onderzoek, alsmede de mening van de bedrijfsarts en de schoolleiding inhoudende, dat appellant niet op de school moet terugkomen.

Verweerder heeft de subsidiaire ontslaggrond eveneens gebaseerd op de uitkomsten van het onderzoek van Argonaut, voornoemd, alsmede op de bevindingen van de bedrijfsarts en de verzekeringsarts van UWV/USZO, erop neerkomende dat appellant niet medisch arbeidsongeschikt is, maar dat terugkeer als docent bouwtechniek waarschijnlijk leidt tot herhaling van de klachten.

Appellant voert aan, dat hij de laatste jaren onder moeilijke omstandigheden heeft moeten werken. De onderwijsmethoden zijn veranderd, de groepen waren te groot voor de ruimte waarin ze waren gehuisvest. In dat laatste is nu duidelijk verbetering gekomen. Appellant voelt zich bovendien aanzienlijk beter dan voorheen. Hij is voorts van mening, dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft verricht om vervangend werk (binnen de school dan wel daarbuiten, op detachingsbasis, zoals de bedrijfsarts had geadviseerd) voor hem te zoeken. Hij heeft in dit verband onder meer gewezen op de praktijklessen, die in een loods bij de school plaatsvinden. De schoolleiding heeft iemand van buiten aangetrokken om tijdens die lessen bij de leerlingen aanwezig te zijn. Appellant

ziet niet in, waarom hij – in elk geval om te beginnen – die taak niet kan verrichten. Ten bewijze van zijn stelling dat verweerder onvoldoende heeft gezocht naar ander werk, heeft hij verder aangevoerd, dat bij zijn collega's van de sectie bouwkunde tot op heden geen navraag is gedaan naar mogelijk werk voor appelland, zoals een collega hem op 30 juni 2003 nog heeft laten weten.

De Commissie gaat bij haar overwegingen uit van de volgende vaststaande feiten en omstandigheden.

Gesteld noch gebleken is, dat vanaf de indiensttreding van appelland in 1995 tot aan zijn ziekmelding op 22 november 2000 sprake is geweest van problemen in zijn functioneren als docent bouwtechniek en godsdienst.

Blijkens de verzekeringsgeneeskundige rapportage van een arts van UWV/USZO van 8 november 2002 is deze arts van mening, dat appelland niet arbeidsongeschikt is als gevolg van een medische oorzaak. Er zijn situatieve en in de persoon gelegen factoren, die appelland tot op dat moment hebben belemmerd het eigen werk geheel dan wel gedeeltelijk te hervatten.

Uit het door Argonaut B.V. uitgevoerde psychodiagnostisch onderzoek, verricht op 6 en 20 januari 2003 alsmede op 11 februari 2003, komt als conclusie van de gezondheidszorgpsycholoog naar voren, dat appelland niet geschikt is voor de functie van docent bouwtechniek. De belemmerende factoren zijn gelegen in de slechte "match" tussen de functiekenmerken en de persoonlijkheidskenmerken van appelland. Hij functioneert het beste wanneer hij een persoonlijke band met mensen kan hebben. Dit lukt in de huidige functie moeilijk vanwege de grote groepen en de wisseling in de groepen, waarmee hij werkt.

Bij schrijven van 8 april 2003 heeft de bedrijfsarts het volgende (voorzover hier van belang) aan de directeur van het Willem van Oranje College bericht:

"De heer van Aalsburg bezocht op 1 april 2003 herhaald mijn spreekuur. Op basis van zijn beoordeling van de gevoerde besprekingen kwam hij met het voorstel om het toch weer te gaan proberen. De werkomstandigheden zouden dermate veranderd zijn, dat een retour in eigen werk naar zijn oordeel verantwoord zou zijn. Ik heb hem geduid bij mijn advies te blijven maar anderzijds zijn keuze (...) te respecteren. Ik heb met hem afgesproken dat hij alsdan met ingang van 1 mei 2003 (.....) dient te hervatten voor 15 uur per week, volledig herstel per 1 juni 2003. Daarnaast heb ik gemeend zowel u als betrokkene dringend te adviseren hernieuwd rond de tafel te gaan zitten en mogelijkheden te bekijken om gehoor te geven aan mijn advies tot een non-retour. Een oplossing zou kunnen zitten in een budgettaire neutrale detachering (...) tot gewenst FPU moment, 1 maart 2005."

De Commissie constateert, dat het standpunt van de bedrijfsarts, zoals verwoord in zijn schrijven van 8 april 2003, twee aspecten heeft. Enerzijds verklaart hij appelland (gedeeltelijk) hersteld, anderzijds handhaaft hij zijn advies tot non-retour. Gelet hierop alsmede gelet op het functioneren van appelland vóór zijn ziekmelding en zijn vaste wil om terug te keren in het arbeidsproces (uitgaande van de wijzigingen te zijnen gunste die op de school naar zijn mening zijn ontstaan, hetgeen verweerder onvoldoende heeft weersproken), had naar het oordeel van de Commissie mogen worden verwacht, dat verweerder een diepingrijpend ontslag wegens gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder i, van de CAO uitvoeriger had gemotiveerd dan hij thans heeft gedaan. Verweerder heeft niet aangegeven op grond van welke omstandigheden continuering van het dienstverband op grond van de belangen van de instelling en van het onderwijs redelijkerwijs is uitgesloten. Evenmin heeft verweerder, die een beroep doet op diverse adviezen volgens welke appelland ongeschikt zou zijn voor de functie van docent techniek, gemotiveerd, waarom appelland ook niet geschikt zou zijn voor het geven van lessen godsdienst waarmee hij tevoren ook was belast. Het feit, dat daarvoor thans (zoals verweerder ter zitting heeft gesteld) geen vacature is, doet daaraan niet af. Dat feit zegt niets over het al dan niet geschikt zijn van appelland voor het geven van die lessen.

Naar het oordeel van de Commissie kleeft dan ook een motiveringsgebrek aan het ontslag voorzover gebaseerd op gewichtige omstandigheden als vorenomschreven. In zoverre kan het besluit van 25 april 2003 dan ook niet in stand blijven.

In zijn motivering van de subsidiaire ontslaggrond heeft verweerder ook verwezen naar het standpunt van de bedrijfsarts en de verzekeringsarts van UWV/USZO. Het standpunt van laatstgenoemde arts hield in, dat appellant niet medisch arbeidsongeschikt is. Daarbij is echter niet aangegeven, dat hij anderszins ongeschikt is. De enkele vrees, dat terugkeer als docent leidt tot herhaling van klachten, zegt niets over de ongeschiktheid als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO. Over het standpunt van de bedrijfsarts heeft de Commissie hiervoor reeds gesproken. Hetgeen zij daar heeft gesteld, geldt ook hier. De Commissie acht ook hier voorts van belang, dat appellant heeft gesteld, dat naar zijn mening de onderwijsomstandigheden zijn gewijzigd, in die zin dat er groepen van ongeveer acht leerlingen zijn in zijn vak. Verweerder heeft dit onvoldoende weersproken.

Het voorgaande doet de Commissie concluderen, dat eveneens een motiveringsgebrek kleeft aan het bestreden besluit van 25 april 2003 voorzover gebaseerd op ongeschiktheid of onbekwaamheid, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO.

Dit betekent, dat het besluit van 25 april 2003 in beide onderdelen niet in stand kan blijven.

Nu het besluit van 22 mei 2003 tot schorsing van appellant mede steunt op het bij het besluit van 25 april 2003 gegeven ontslag, valt de grond aan dit besluit eveneens weg. Ook dit besluit kan derhalve niet in stand blijven.

Het vorenstaande betekent, dat zowel het besluit van 25 april 2003 als dat van 22 mei 2003 voor vernietiging in aanmerking komt.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het besluit van 25 april 2003 en het besluit van 22 mei 2003.

Aldus vastgesteld op 17 juli 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING DIENSTVERBAND

Verweerster heeft het dienstverband met appellante beëindigd wegens ongeschiktheid (art F7 lid 1 aanhef en onder b).

Appellant heeft diverse redenen aangevoerd waarom verweerder niet tot dit ontslag had mogen besluiten. Aan de commissie is dit niet gebleken. Zij begrijpt dat verweerder had mogen verwachten dat appellant een bepaald denkniveau zou bezitten op grond van zijn opleiding en eerdere functies, waardoor hij zich de functies sneller eigen zou maken dan nu het geval was.

Beroep verworpen.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Samenwerkingsstichting voor BVE en VO ***, zetelend te *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 31 januari 2003 heeft het hoofd P&O namens het College van Bestuur van verweerster appellant mededeling gedaan van het besluit zijn dienstverband te beëindigen met ingang van 1 maart 2003. De akte van ontslag is gedateerd op 28 februari 2003. Noch in het schrijven van 31 januari 2003 noch in de akte van ontslag is melding gemaakt van de mogelijkheid beroep in te stellen bij de Commissie.

De – toenmalige – raadsman van appellant heeft bij schrijven van 25 maart 2003 een bezwaarschrift ingediend bij verweerster. Het hoofd P&O heeft dit schrijven naar de Commissie doorgezonden met een ongedateerde begeleidende brief, welke op 5 april 2003 bij de Commissie is ingekomen. Tevens heeft het evengenoemd hoofd P&O appellant mededeling gedaan van het adres van de Commissie. Bij schrijven van 25 maart 2003 heeft de toenmalige raadsman van appellant beroep ingesteld bij de Commissie van Beroep voor het Protestants-Christelijk Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs (Ba/V(S)O). De griffier van deze Commissie heeft appellant bij schrijven van 18 april 2003 medegedeeld, dat de Commissie Ba/V(S)O niet bevoegd is en heeft het beroep doorgezonden aan de Commissie.

De toenmalige raadsman van appellant heeft tevens bij schrijven gedateerd 7 april 2003, blijkens het poststempel verzonden op diezelfde dag, een beroepschrift bij de Commissie ingediend.

Bij schrijven van 19 april 2003 heeft appellant zijn beroep nader aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 19 juni 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft bij brief van 4 juli 2003 een schriftelijke reactie op dit verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerster heeft geen gebruik gemaakt van de gelegenheid schriftelijk te reageren op de brief van appellant van 4 juli 2003.

De Commissie heeft de zaak op 21 augustus 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door ***, en verweerster bij monde van mr. C.J. Verhaart, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg.

Het bestreden besluit.

Verweerster heeft het dienstverband met appellant beëindigd wegens ongeschiktheid. Op grond van de volgende - in de woorden van de Commissie weergegeven - feiten en omstandigheden is verweerster tot dit oordeel gekomen.

Op 1 september 2002 is het dienstverband van appellant aangevangen. Reeds op 26 september 2002 heeft het eerste functioneringsgesprek plaatsgevonden. Bij die gelegenheid zijn verbeterpunten aangegeven, zoals de omgang met docenten en leerlingen. Tijdens het tweede functioneringsgesprek, op 6 november 2002, is weinig, in elk geval onvoldoende verbetering geconstateerd. De taakinvulling laat te wensen over. Communicatie blijft een groot probleem. Van de zijde van de schoolleiding is toen ook reeds aangegeven, dat er grote twijfels zijn over de geschiktheid van appellant voor de functie. Voor het derde gesprek, op 9 januari 2003, bestond, naast de genoemde problemen in het functioneren, een directe aanleiding, te weten het ernstige vermoeden, dat appellant tijdens werkuren pornosites zou hebben bezocht. De beëindiging van het dienstverband is bij die gelegenheid aangekondigd. Hetgeen appellant in het verweergesprek op 16 januari 2003 heeft aangevoerd, heeft verweerster niet tot een ander standpunt gebracht. Hierbij speelt ook nog een rol het feit, dat appellant op 10 januari 2003 heeft geweigerd een prullenbak te ledigen, terwijl dit tot zijn taak behoorde.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals verwoord in de stukken en ter zitting, komt samengevat op het volgende neer.

- Het ontslag is nietig omdat een ontslagvergunning van de Regionaal Directeur van de Arbeidsvoorziening ontbreekt.
- Het ontslag wordt verleend uit een dienstverband voor bepaalde tijd. Dit is onjuist, omdat appellant is aangenomen op basis van een dienstverband voor onbepaalde tijd.
- De door verweerster aangevoerde redenen voor het ontslag kunnen niet worden aangemerkt als dringende redenen en evenmin als objectieve redenen om voldoende argumenten te zijn voor een ontslag. Appellant heeft dit als volgt toegelicht.

Hij is aangenomen als onderwijsassistent zonder relevante werkervaring. De begeleiding schoot tekort. Hij heeft dat tevergeefs meermalen aangegeven.

Tijdens zijn tweede functioneringsgesprek heeft appellant de wens te kennen gegeven een cursus te mogen volgen om zijn prestaties als onderwijsassistent te verbeteren. Dat is hem echter geweigerd. Appellant is van mening, dat hij de meeste taken uit zijn taakbeschrijving (die hij overigens pas op 31 oktober 2002 ontving) wel naar behoren uitvoerende en dat er progressie was.

Hoewel hij erkent, dat de Nederlandse taal niet zijn sterkste kant is, was een en ander voldoende om zijn functie uit te oefenen. Nog afgezien hiervan heeft zijn beheersing van het Nederlands kennelijk tijdens het sollicitatiegesprek geen aanleiding gegeven tot opmerkingen. Appellant ontkent

dat hij tijdens de schooluren op internet pornosites zou hebben bezocht. Daarvoor is naar zijn mening ook geen bewijs geleverd.

Appellant erkent, dat hij heeft geweigerd een prullenbak leeg te gooien, maar hij stelde zich op het standpunt, dat hij daartoe op grond van zijn taakbeschrijving niet verplicht was. Hij dacht, dat dit een taak van de conciërge was. Overigens zou hij bij een normale werksfeer de prullenbak wel hebben geleegd, maar de relatie met degene, die hem die opdracht gaf, was niet goed.

Bij dit alles moet naar de mening van appellant ook worden meegewogen, dat verweerder niet tijdens of bij het aflopen van de proeftijd van twee maanden appellant heeft ontslagen. Kennelijk gaf zijn functioneren daartoe op dat moment geen aanleiding.

Het standpunt van verweerder.

In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder als reactie op hetgeen appellant heeft gesteld, nog het volgende aangevoerd.

Ingevolge het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen is geen ontslagvergunning vereist.

In de akte van ontslag is abusievelijk vermeld, dat ontslag uit een dienstverband voor bepaalde tijd werd verleend.

Voor de werkzaamheden van appellant zijn geen bijzondere kennis of vaardigheden vereist. In januari 2003 bleek appellant nog niet in staat zijn werkzaamheden op adequate wijze zelfstandig uit voeren. Bij het ontbreken van zicht op verbetering werkt verweerder niet mee aan het scheppen van faciliteiten voor het volgen van een cursus.

Het ledigen van prullenbakken behoort tot de taak van appellant, gelet op het onderdeel in zijn taakomschrijving: ordelijk houden van het lokaal en bijbehorende opslagruimten.

Verweerder heeft appellant ook na de proeftijd nog een kans willen geven en niet meteen het dienstverband willen beëindigen.

Beoordeling van het geschil.

Ontvankelijkheid.

De tijdspanne gelegen tussen de verzending van het schrijven van 31 januari 2003 namens het bevoegd gezag en het schrijven van 25 maart 2003 van de toenmalige raadsman van appellant zowel aan verweerder als aan de Commissie van Beroep voor het Ba/V(S)O bedraagt meer dan zes weken, binnen welke termijn ingevolge artikel K1, derde lid, van de CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO) een beroep moet worden ingediend. Nu echter verweerder in strijd met artikel K1, tweede lid, van de CAO in de brief van 31 januari 2003 geen melding heeft gemaakt van het adres van de bevoegde Commissie, is deze termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

De Commissie merkt hierbij nog op, dat voor de berekening van de beroepstermijn de akte van ontslag in dit geval niet van belang is, nu deze akte geen zelfstandig rechtsgevolg in het leven roept naast het besluit van 31 januari 2003, doch slechts een administratieve afwerking is van dit besluit.

De zaak ten gronde.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellant met ingang van 1 maart 2003 wegens ongeschiktheid. In dat besluit wordt niet de toepasselijke bepaling van de CAO genoemd. Blijkens het verweerschrift heeft verweerder echter bedoeld het dienstverband op te zeggen op grond van artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO.

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAO (voorzover hier van belang) kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken.

Anders dan appellant meent, is toestemming op grond van Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945 (BBA) niet vereist voor de beëindiging van een dienstverband van onderwijzend personeel aan onderwijsinrichtingen, staande onder beheer van een natuurlijk of rechtspersoon. Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van het BBA is dit besluit niet van toepassing op de arbeidsverhouding van hiervoor omschreven onderwijzend personeel.

Het feit, dat verweerster abusievelijk in de akte van ontslag heeft vermeld, dat een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd wordt beëindigd, terwijl appellant benoemd was in een dienstverband voor onbepaalde tijd, kan niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit, nu dit een kennelijke verschrijving betreft en appellant daardoor geen enkel nadeel heeft geleden.

Ten aanzien van de vraag, of verweerder op goede gronden het dienstverband heeft opgezegd, overweegt de Commissie het volgende.

Appellant is door verweerster met ingang van 1 september 2002 benoemd in een dienstverband voor onbepaalde tijd in de functie van onderwijsassistent. Hij was werkzaam aan de Christelijke Scholengemeenschap Aquamarijn te V..

Blijkens de stukken en het ter zitting verhandelde heeft verweerster haar standpunt, dat appellant ongeschikt is voor de functie van onderwijsassistent, niet gebaseerd op een enkel feit, maar op een totale indruk die is ontstaan van het functioneren van appellant in de periode van 1 september 2002 tot 16 januari 2003. Daartoe heeft verweerster verslagen van functioneringsgesprekken overgelegd.

Uit deze verslagen komt het beeld naar voren van een werknemer, die niet voldoende zelfstandig en niet efficiënt de taken behorende bij zijn functie uitvoert. Voor de docenten zou de aanwezigheid van appellant tot een taakverlichting moeten leiden, maar er was veeleer sprake van een taakverzwaring omdat zij veel zaken moesten uitleggen en appellant ook moesten aanzetten tot het verrichten van taken. Appellant stelde zich onvoldoende actief op. Voorts verliep de communicatie slecht. Dat appellant een andere opvatting heeft, kan niet afdoen aan het oordeel van de docenten die vanuit hun vakgebied geacht worden te kunnen beoordelen hoe een onderwijsassistent zijn functie dient te vervullen.

Ook al zou de schriftelijke taakomschrijving appellant eerst eind oktober 2002 zijn uitgereikt, dan neemt dit niet weg, dat hem op grond van de gegeven aanwijzingen aan het begin van zijn werkzaamheden duidelijk had moeten zijn, welke taken hij moest uitvoeren. Hiertoe behoren veelal eenvoudige werkzaamheden zoals klaar leggen van materiaal voor de lessen, werkplekken en computers controleren, printer aanzetten, ordelijk houden van het computerlokaal.

Mede gelet op het feit, dat appellant, die tien jaar in Nederland verblijft, in zijn vaderland Irak werktuigbouwkunde heeft gestudeerd (en derhalve een bepaald denkniveau wordt geacht te bezitten) en voordat hij in dienst van verweerster trad, heeft gewerkt bij de helpdesk van de gemeente Schiedam, heeft verweerster terecht van hem mogen verlangen, dat hij zijn functie zonder al te veel aanwijzingen goed zou kunnen vervullen. Het standpunt van verweerster, dat alleen de gelegenheid wordt gegeven aan werknemers om cursussen te volgen als er zicht is op een goede vervulling van de functie, en dat cursussen niet bedoeld zijn om de functie – en in elk geval een functie als de onderhavige - op zich goed uit te oefenen, komt de Commissie niet onjuist voor.

Gelet op het vorenstaande kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster niet in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen, dat appellant ongeschikt is als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO voor het vervullen van de functie van onderwijsassistent en daarom zijn dienstverband heeft opgezegd. Hieraan doet niet af, dat verweerster niet direct na het aflopen van de proeftijd het dienstverband heeft ontbonden. Verweerster heeft appellant nog een kans willen geven.

De Commissie deelt niet het standpunt van appellant, dat verweerster hem onvoldoende begeleiding heeft gegeven. Het feit, dat reeds zeer snel na het begin van zijn dienstverband functioneringsgesprekken zijn gehouden, wijst op het tegendeel. Uit de verslagen van die gesprekken blijkt ook voldoende, dat docenten appellant hebben gewezen op zijn taken en hem aldus hebben begeleid.

De omstandigheid dat verweerster naar het oordeel van de Commissie niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat appellant tijdens (pauzes tussen) de schooluren pornosites heeft bezocht en dat hierin derhalve geen grond voor ontslag is gelegen, kan aan het vorenstaande niet afdoen.

Aangezien de Commissie niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep.

Aldus vastgesteld op 21 augustus 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. J. Douwes, mr. B.J. van der Net en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING TIJDELIJKE DIENSTBETREKING

Tussentijdse opzegging dienstverband wegens onvoldoende functioneren, art F7 lid1 aanhef en onder b. Appellant beschikte volgens veweerster over onvoldoende pedagogisch-didactische bagage alsmede onvoldoende ontwikkelde competenties met betrekking tot het houden van orde en het verzorgen van de nodige voortgang en continuïteit in het lesgebeuren. Appellant heeft deze feiten op zich niet bestreden, maar hij is van mening, dat de schoolleiding hem meer begeleiding had moeten geven. Naar het oordeel van de Commissie blijkt uit de stukken, zoals hiervoor vermeld, echter genoegzaam, dat van de zijde van de schoolleiding appellant op intensieve wijze is begeleid. Verweerster heeft in redelijkheid kunnen besluiten geen verdere begeleiding aan te bieden toen er – ondanks het feit, dat appellant zijn best deed - geen zicht was op wezenlijke verbetering. De Commissie heeft echter wel geconstateerd dat er geen juiste opzegtermijn(art.F6 lid 1 aanhef en onder a) is genomen en bepaalt dat het ontslag ingaat op een latere datum.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te ***, zetelend te *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 18 december 2002 heeft de directeur van het onder verweerster ressorterende *** College te *** appellant – onder verwijzing naar het gesprek op 17 december 2002 tussen appellant en onder meer de directeur -mededeling gedaan van het besluit zijn tijdelijke dienstbetrekking met ingang van 1 februari 2003 te beëindigen. De akte van ontslag is gedateerd op 22 januari 2003.

Appellant heeft voornoemde directeur bij brief van 29 januari 2003 medegedeeld de beslissing tot beëindiging van zijn dienstverband niet te accepteren.

Bij aangetekend verzonden schrijven van 31 januari 2003 heeft de directeur van genoemde school appellant bericht, dat de dienstbetrekking is opgezegd met inachtneming van de toepasselijke bepalingen en heeft hij hem gewezen op de beroepsmogelijkheid.

Appellant heeft bij schrijven van 19 februari 2003, ingekomen ter griffie van de Commissie op 26 februari 2003, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerster heeft bij schrijven van 17 april 2003 een verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Appellant heeft geen gebruik gemaakt van de hem geboden gelegenheid schriftelijk te reageren op het verweerschrift.

Ten gevolge van de vakantieperiode, onder meer ook van appellant en zijn raadvrouw, heeft de Commissie de zaak eerst op 21 augustus 2003 in een openbare zitting kunnen behandelen. Deze vond plaats te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mevrouw mr. F.F. van Norel, werkzaam bij ARAG Rechtsbijstand te Leusden, en verweerster bij monde van mevrouw mr. Ch. H. Stokman-Prins, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede ***, directeur van het *** College te *** (hierna te noemen: de school).

Beoordeling van het geschil.

Blijkens het schrijven van 18 december 2002 en de akte van ontslag heeft verweerster het tijdelijke dienstverband met appellant, dat was beoogd te duren van 1 augustus 2002 tot 1 augustus 2003, tussentijds beëindigd omdat hij onvoldoende functioneerde. Hoewel verweerster geen bepaling van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO) heeft vermeld, is kennelijk bedoeld het dienstverband op te zeggen op grond van artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAO.

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAO kan tussentijdse opzegging van een dienstverband voor bepaalde tijd plaatsvinden op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken.

De Commissie ziet zich eerst geplaatst voor de vraag, in welk document het voor beroep vatbare besluit is vevat. Voor de berekening van de beroepstermijn is dit van belang.

In artikel F11 van de CAO wordt de procedure voorgeschreven in het geval een werkgever een dienstverband wenst te beëindigen op grond van – onder meer - artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO. Deze procedure komt op het volgende neer. Alvorens de werkgever een besluit tot opzegging als evenbedoeld neemt, deelt hij de werknemer mee, dat hij zich kan verweren. Zo spoedig mogelijk na het verweer – als de werknemer dat wenst te voeren -, deelt de werkgever het definitieve besluit per aangetekend schrijven mede.

Vergelijking van deze procedureregels met de onder "Het procesverloop" uiteengezette feitelijke gang van zaken brengt de Commissie tot het oordeel, dat het schrijven van 31 januari 2003 moet worden aangemerkt als het voor beroep vatbare besluit tot opzegging van het dienstverband. Dit betekent, dat appellant het beroep binnen de voorgeschreven termijn van zes weken heeft ingediend.

Verweerster heeft besloten het dienstverband van appellant tussentijds te beëindigen met name omdat appellant onvoldoende functioneerde als docent met betrekking tot de specifieke doelgroep, waaraan hij les gaf. Hij beschikte in de visie van verweerster over onvoldoende pedagogisch-didactische bagage alsmede onvoldoende ontwikkelde competenties met betrekking tot het houden van orde en het verzorgen van de nodige voortgang en continuïteit in het lesgebeuren. Bovendien is er ondanks begeleiding te weinig vooruitgang geboekt in de ontwikkeling. Op grond hiervan heeft verweerster geconcludeerd, dat er weinig perspectief is voor een succesvolle voortzetting.

Appellant stelt zich op het standpunt, dat van hem als herintreder niet kan worden verwacht, dat hij binnen vier maanden het docentschap van een moeilijke groep vmbo-leerlingen volledig beheerst. Daarbij is naar zijn mening ook van belang, dat verweerster op de hoogte was van de pedagogisch-didactische bagage van appellant, zoals gemeld tijdens het sollicitatiegesprek. Appellant heeft in het verleden zeven jaar les gegeven in het vwo, en is daarna 30 jaar werkzaam geweest in het

bedrijfsleven. Hoewel tijdens voortgangsgesprekken kritiek op zijn functioneren is uitgeoefend, ontbrak het aan begeleiding en ondersteuning. Er is geen verbetertraject vastgesteld. Appellant is diverse keren lastiggevallen c.q. bedreigd door leerlingen en heeft hiervan melding gedaan bij de schoolleiding en ook aangifte gedaan bij de politie. Uit het feit, dat in december 2002 een extra docentenvergadering is gehouden naar aanleiding van geweld tegen en bedreiging van leerkrachten, blijkt volgens appellant wel, dat de problemen niet alleen aan hem liggen, maar zich ook voordoen bij andere docenten.

Ten aanzien van het door partijen gestelde overweegt de Commissie het volgende.

Gelet op de stukken staat vast, dat een aantal gesprekken met appellant is gevoerd door personen, die bij zijn begeleiding waren betrokken, vanuit de vakgroep alsmede vanuit het management. Een van de begeleiders heeft een aantal lessen van appellant bijgewoond. Verweerster heeft verslagen overgelegd van deze gesprekken, (onder meer ook als nabespreking van door een begeleider bijgewoonde lessen) op 14, 24, 26 en 27 september 2002, 1 oktober 2002, 8 en 19 november 2002 alsmede een uit december daterende weergave van de bevindingen van een begeleider en een visie over het functioneren van appellant van een andere begeleider, gedateerd half december 2002. Blijkens deze stukken zijn aan appellant verschillende suggesties gedaan om zijn functioneren ten opzichte van de leerlingen te verbeteren, met name ten einde te voorkomen, dat de situatie zou escaleren, maar ook om zijn taalgebruik en de wijze van kennisoverdracht aan te passen aan het niveau van de leerlingen. Zijn contactuele eigenschappen ten opzichte van de leerlingen werden onvoldoende geacht. Uit een aantal stukken blijkt ook, dat ouders ernstige kritiek hadden op het functioneren van appellant ten opzichte van hun kinderen. De directeur van de school heeft ter zitting nog opgemerkt, dat de schoolleiding gelet op de beschikbare menskracht de maximale begeleiding aan appellant heeft gegeven. Hij heeft voorts erkend, dat appellant nimmer zou zijn aangesteld als er een andere kandidaat beschikbaar was geweest. Omdat voor escalatie werd gevreesd, is uiteindelijk besloten het dienstverband tussentijds te beëindigen, waarbij verweerster bewust – alle belangen afwegende - heeft aanvaard, dat in de vakken, waarin appellant les gaf, (tijdelijk) aan enkele klassen geen onderwijs zou worden gegeven.

Appellant heeft de feiten, zoals deze naar voren komen uit de verslagen, met name de onrust tijdens zijn lessen, op zich niet bestreden, maar hij is van mening, dat de schoolleiding hem meer begeleiding had moeten geven. Naar het oordeel van de Commissie blijkt uit de stukken, zoals hiervoor vermeld, echter genoegzaam, dat van de zijde van de schoolleiding appellant op intensieve wijze is begeleid. Verweerster heeft in redelijkheid kunnen besluiten geen verdere begeleiding aan te bieden toen er – ondanks het feit, dat appellant zijn best deed - geen zicht was op wezenlijke verbetering.

Gelet op de hiervoor weergegeven feiten en omstandigheden kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerder op onjuiste gronden heeft besloten het dienstverband met appellant tussentijds te beëindigen. In zoverre dient het beroep te worden verworpen.

De Commissie overweegt voorts nog het volgende.

Ingevolge artikel F6, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO geldt in dit geval een opzeggingstermijn van één maand. Verweerder heeft opgezegd tegen 1 februari 2003. Aangezien het besluit tot opzegging eerst op 31 januari 2003 aan appellant op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, is de juiste opzeggingstermijn niet in acht genomen. In zo verre komt dit besluit voor vernietiging in aanmerking. De Commissie bepaalt dat het ontslag ingaat op 1 maart 2003.

Beslissing.

De Commissie:

vernietigt de ingangsdatum van het bij het bestreden besluit verleende ontslag;
bepaalt de ingangsdatum op 1 maart 2003 en
verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus vastgesteld op 21 augustus 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. J. Douwes, mr. B.J. van der Net en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

ONTSLAG ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

Appellant is ontslagen wegens ongeoorloofd sexueel gedrag jegens een student. Naar het oordeel van de Commissie past hetgeen is voorgevallen tussen appellant en klaagster volstrekt niet in het normale verkeer tussen een docent en een student.

De wijze waarop verweerster het ontslag heeft gerealiseerd, namelijk met onmiddellijke ingang, acht de Commissie echter niet meer proportioneel. Zij overweegt daartoe, dat appellant gedurende zijn 18-jarig dienstverband geen negatieve beoordelingen heeft gehad en er tevoren geen wezenlijke aanmerkingen op zijn functioneren zijn geweest. Voorts is van belang, dat aan de hogeschool geen vaste regels gelden met betrekking tot hetgeen al dan niet geoorloofd wordt geacht in de relatie van een docent tot een student.

Het beroep wordt ongegrond verklaard, met uitzondering van de ingangsdatum van het ontslag.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting ***, zetelend te *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 14 januari 2003 heeft (de secretaris van) het College van Bestuur van de Christelijke Hogeschool *** (hierna te noemen: de hogeschool) appellant mededeling gedaan van het voornemen appellant te ontslaan als disciplinaire maatregel.

Tegen dit voornemen heeft appellant bij brief van 30 januari 2003 verweer gevoerd.

Het College van Bestuur voornoemd heeft appellant bij schrijven van 13 februari 2003 mededeling gedaan van het besluit appellant met ingang van 13 februari 2003 te ontslaan als disciplinaire maatregel als bedoeld in artikel P-4, tweede lid, sub d, van de geldende CAO-HBO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO).

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 20 maart 2003, blijkens het poststempel verzonden op diezelfde dag, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 1 april 2003 heeft appellant zijn beroep nader aangevuld.

Verweerster heeft de Commissie bij schrijven van 23 mei 2003 een verweerschrift (met bijlagen) doen toekomen.

Appellant heeft bij brief van 26 juni 2003 een schriftelijke reactie naar aanleiding van het verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 2 juli 2003 ter zitting behandeld. Verweerster heeft bij die gelegenheid zijn standpunt nader toegelicht bij monde van mr. S., senior beleidsmedewerker aan de

hogeschool, alsmede mr. B. voorzitter van de klachtencommissie van de hogeschool. Appellant is, hoewel de Commissie hem behoorlijk heeft opgeroepen, niet verschenen.

De Commissie heeft de behandeling van de zaak op 21 augustus 2003 voortgezet. Appellant heeft zijn standpunt bij die gelegenheid toegelicht, bijgestaan door mevrouw J. Alberts, werkzaam bij de AbvaKabo te Deventer, alsmede J. van Weenen, vertrouwenspersoon van appellant. Verweerster heeft zijn standpunt doen toelichten door mr. S. en mr. B. voornoemd.

Het bestreden besluit, de totstandkoming daarvan en de van toepassing zijnde regelgeving

Naar aanleiding van een klacht, bij brief van 8 oktober 2002 ingediend door een studente aan de hogeschool over gebeurtenissen op 25 september 2002, heeft verweerster de procedure, zoals beschreven in de toentertijd geldende "Klachtenregeling ongewenst gedrag" (verder te noemen: de Klachtenregeling), inwerkinggesteld.

Ingevolge artikel 2 van de Klachtenregeling is de klachtencommissie belast met de behandeling van de klacht. Ten tijde van de indiening van de onderhavige klacht fungeerde een drietal door het bureau Bezemer en Kuiper uit Rotterdam aangewezen personen als klachtencommissie. Deze hebben de klacht onderzocht en advies aan verweerster uitgebracht.

Blijkens artikel 1, onder a, van de Klachtenregeling (voorzover hier van belang) wordt in de regeling onder ongewenst gedrag verstaan "gedrag waarbij verbaal, fysiek of non-verbaal de persoonlijke integriteit van de ander wordt aangetast, [gedrag] dat tot gevolg heeft dat een onaangename, bedreigende of vijandige werk-/studieomgeving wordt gecreëerd."

Ingevolge artikel 13, onder b, en k, van de Klachtenregeling behoort tot de taak van de klachtencommissie:

- b. het instellen en uitvoeren van een onderzoek naar de gegrondheid van de klacht;
- k. indien de klacht gegrond is, het adviseren van het College van Bestuur over de te nemen maatregelen.

Artikel 14, eerste lid, van de Klachtenregeling bepaalt, dat de klachtencommissie het College van Bestuur kan adviseren tot het opleggen van de maatregelen berisping, verandering van taken of functie dan wel overplaatsing naar een andere werkeenheid, schorsing en ontslag.

Ingevolge artikel 15 van de Klachtenregeling neemt het College van Bestuur op grond van het uitgebrachte advies een beargumenteerde beslissing.

De klachtencommissie heeft op 9 januari 2003 rapport uitgebracht. Daarin heeft zij geconcludeerd, dat de klacht gegrond is. De klachtencommissie acht op grond van de verklaringen van klaagster, van appellant alsmede van de gehoorde getuigen, in hun onderlinge samenhang bezien, aannemelijk:

"dat appellant klaagster, terwijl zij dacht dat het om het maken van portretfoto's ging, subject heeft gemaakt van een fotosessie bij hem thuis (in de slaapkamer) waarbij zij, zonder dat ze dat zelf wilde, door toedoen van appellant, die zij als docent dacht te kunnen vertrouwen, in een positie is gebracht c.q. komen te verkeren, waarbij zij zich grotendeels heeft moeten ontkleden en door appellant in diverse poses halfnaakt werd gefotografeerd en dat appellant klaagster, tijdens de bedoelde fotosessie, heeft aangeraakt onder meer bij haar borsten en haar schouders, voorts dat hij zich tijdens de fotosessie bediende van door klaagster als ongewenst dan wel bedreigend ervaren opmerkingen (met betrekking tot haar fysiek, waaronder met name te noemen haar rode haar en sproeten), vragen (waaronder, herhaaldelijk, de vraag of

klaagster haar onderbroek wilde uittrekken) en handelingen (appellant deed de deur op slot, liet haar diverse naaktfoto's zien, en probeerde haar te zoenen)."

De klachtencommissie heeft verweerster geadviseerd appellant de maatregel van disciplinair ontslag op te leggen.

Op grond van artikel P-4, eerste lid, van de CAO kan de werknemer die niet doet dan wel nalaat wat een goed werknemer in gelijke omstandigheden behoort te doen of na te laten, door de werkgever een disciplinaire maatregel worden opgelegd. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan de werkgever – onder meer – de disciplinaire maatregel van ontslag treffen.

Verweerster heeft de conclusies van de klachtencommissie over de klacht tot de hare gemaakt en het voornemen opgevat appellant disciplinair ontslag te verlenen. Verweerster heeft in het verweer van appellant tegen het voorgenomen ontslag geen aanleiding gezien van haar voornemen af te zien en appellant bij brief van 13 februari 2003 ontslag aangezegd tegen dezelfde datum. In de ontslagbrief stelt verweerster, dat appellant de feiten en conclusies van de klachtencommissie niet betwist, dat appellant blijkens zijn verweer de ernst van de door hem gepleegde feiten niet, althans onvoldoende onderkent en op geen enkele wijze excuses aanbiedt en bovendien geen voor hem disculperende feiten of omstandigheden aanvoert. Een en ander betekent, dat verweerster van mening blijft, dat appellant zeer ernstig tekort geschoten is in zijn plichtsbetrachting c.q. zijn functioneren als docent, door onvoldoende distantie te betrachten ten opzichte van klaagster. Zijn gedrag als docent was daarom volstrekt onverenigbaar met zijn positie als docent.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals vervat in de stukken en ter zitting toegelicht, komt – samengevat – op het volgende neer.

Ten onrechte stelt verweerster, dat appellant de feiten en conclusies in het rapport van de klachtencommissie niet betwist. In diverse reacties heeft hij het rapport op een aantal wezenlijke punten bestreden.

Naar de mening van appellant had de klachtencommissie alleen onderzoek mogen verrichten naar de feitelijke situatie en had zij zich niet mogen laten leiden door verklaringen en visies van docenten en studenten over het gebeurde.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster stelt heeft appellant wel excuses aangeboden voor zijn gedrag. Hij heeft wel degelijk gesteld dat hij zich bewust is van het feit, dat hij niet goed heeft gehandeld met het oog op zijn positie als docent en dat hetgeen is gebeurd, niet had mogen gebeuren gezien zijn relatie als docent op de hogeschool. Hij realiseert zich nu, dat hetgeen is geschied, vanuit het perspectief van de ander (de studente) als bijzonder ernstig is ervaren. Hij betreurt het, dat de studente niet in staat was om kenbaar te maken dat het voor haar een ongewenste situatie was. In kringen van het vakgebied, waar appellant werkzaam is, is modelfotografie niet ongebruikelijk en is bekend dat dit feitelijk – mede - naaktfotografie betekent. Appellant had geen reden om eraan te twijfelen, dat de studente dit wist. Hij heeft zich dan ook niet gerealiseerd, dat hij een risico liep met hetgeen hij deed.

Bij dit alles moet in de visie van appellant gewicht worden toegekend aan de cultuur binnen de betreffende afdeling op de hogeschool. De hogeschool kent geen gedragscode, zoals de klachtencommissie in haar rapport ook opmerkt. Ook anderen overschreden grenzen. Zo was een studente onder psychotherapeutische behandeling van een docent. Zoals deze studente haar ziel bloot legde voor die docent, zo heeft de studente, die model stond voor appellant, haar lichaam aan hem getoond.

Mede gelet op die cultuur alsmede gelet op zijn dienstverband van 18 jaar, waarin hij naar volle tevredenheid heeft gefunctioneerd, is de opgelegde maatregel naar de mening van appellant buitenproportioneel, vooral ook omdat verweerster de zakelijke relatie met hem als freelance-fotograaf eveneens heeft verbroken en appellant daardoor in financiële problemen is geraakt. In de visie van appellant was een berisping of overplaatsing wel proportioneel geweest.

Het standpunt van verweerster.

In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerster – als reactie op het door appellant gestelde – nog het volgende aangevoerd.

Naar de mening van verweerster is van een volledig en onvoorwaardelijk excuus geen sprake, omdat appellant direct in aansluiting op het aanbieden van de excuses aanvoert, dat de schuld niet alleen bij hem ligt, maar ook bij de studente en zelfs bij collega-docenten en de hogeschool. Ten aanzien van de door appellant beweerde cultuur aan de hogeschool heeft verweerster ten stelligste ontkend, dat hetgeen appellant heeft gedaan, ook maar enigszins zou passen in die beweerde cultuur, die verweerster overigens betwist. Desgevraagd hebben zowel studenten als collega-docenten de daden van appellant afgekeurd. Collega-docenten wensen ook niet meer samen te werken met appellant. De hogeschool stelt zich voorts op het standpunt, dat zij ook niet is tekort geschoten, nu zij een Klachtenregeling Ongewenst Gedrag heeft vastgesteld die duidelijke grenzen aangeeft waarbinnen medewerkers en studenten in hun gedrag jegens elkaar dienen te blijven. Verweerster keurt overigens de psychotherapeutische behandeling (waarvan verweerster eerst op de hoogte kwam bij de behandeling van de onderhavige zaak) van een student door een docent ook af.

Het langdurige - afgezien van deze zaak goed verlopen - dienstverband van appellant is in de visie van verweerster geen verontschuldigende reden, zoals appellant meent, aangezien juist een docent met een langdurig dienstverband behoort te weten hoe hij zich dient te gedragen. Een andere maatregel dan ontslag is volgens verweerster niet passend bij de feiten. Voorts zou het ongeloofwaardig zijn als verweerster appellant wel opdrachten voor zijn privé-bedrijf zou geven, terwijl hij ontslagen is als docent.

Beoordeling van het geschil.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde neemt de Commissie de volgende feiten en omstandigheden als vaststaand aan.

Appellant is vanaf 1985 werkzaam aan de hogeschool, laatstelijk als musisch-agogisch docent bij de opleidingen Sociaal Pedagogische Hulpverlening (SPH) en Cultureel Maatschappelijke Vorming. Hij heeft een opleiding als beeldend kunstenaar gevolgd, aangevuld met een pedagogische bevoegdheid en applicatiecursussen op het gebied van de fotografie.

Naast zijn dienstverband aan de hogeschool heeft appellant een eigen bedrijf, in welk verband hij ook opdrachten voor de hogeschool verricht.

Appellant en klaagster hebben elkaar voor het eerst ontmoet op 12 september 2002 bij een video-screening in het kader van de vervaardiging van een cd-rom ter promotie van de opleiding SPH. Klaagster vergezelde een vriendin van haar die aan de screening deelnam. Appellant maakte opnames voor die cd-rom. Appellant vroeg klaagster even voor de camera plaats te nemen, zodat hij zijn apparatuur kon afstellen. Hij merkte op "weg te zijn van haar sproeten en haar rode haar". Voorts liet hij weten, dat hij "klaagster wel zag zitten als model", en dat zij daarover maar eens moest nadenken. Dit voorstel verbaasde klaagster, maar zij was er ook door geveid, met name vanuit haar negatieve zelfbeeld. Gelet op dit laatste heeft zij appellant een e-mail gezonden met de vraag of het gedane voorstel serieus was. Klaagster ging er daarbij naar haar zeggen van uit, dat

het modelstaan betrekking had op het maken van de promotie-cd-rom. Appellant antwoordde, dat hij meende wat hij had gezegd en verzocht klaagster telefonisch contact op te nemen voor een afspraak. Toen klaagster vervolgens op de hogeschool een stencil las waarop de naam van appellant voorkwam als contactpersoon, en waarin studenten werden verzocht zich beschikbaar te stellen voor het maken van foto's van het gezicht, heeft zij contact opgenomen met appellant en een afspraak gemaakt voor 25 september 2002 bij appellant thuis.

Door appellant wordt niet betwist, dat hij klaagster heeft verzocht haar kleding uit te doen en haar grotendeels naakt heeft gefotografeerd alsmede haar borsten en schouders heeft aangeraakt en seksueel getinte opmerkingen heeft gemaakt.

De stelling van appellant, dat de klachtencommissie zich had dienen te beperken tot het onderzoeken van de feitelijke situatie en zich niet had mogen laten leiden door verklaringen van docenten en studenten, is naar het oordeel van de Commissie niet ter zake. De door docenten en studenten afgelegde verklaringen konden per definitie geen betrekking hebben op de feiten op 25 september 2002, omdat deze zich hoofdzakelijk alleen in aanwezigheid van appellant en klaagster hebben voorgedaan. Deze verklaringen dienden er veeleer toe om vast te stellen, wat de opvattingen in de hogeschool waren, of er sprake was van een onduidelijke gedragscode. Ten aanzien van enkele studenten was bovendien gebleken, dat ze ook bezwaren hadden tegen het optreden van appellant.

Naar het oordeel van de Commissie past hetgeen is voorgevallen op 25 september 2002 tussen appellant en klaagster volstrekt niet in het normale verkeer tussen een docent en een student. Hierbij doet niet ter zake, dat klaagster in de ogen van appellant de schijn van bewilliging heeft gewekt. Zelfs al zou klaagster hebben ingestemd met het (mede) naakt model staan, dan had appellant haar niet behoren aan te raken. Overigens past naar het oordeel van de Commissie ook het naakt fotograferen met toestemming van de student niet in de verhouding van een docent tot een student.

De Commissie acht in dit geval het gebeurde des te ernstiger, omdat klaagster aan appellant had verteld over haar problematische thuissituatie alsmede dat zij aan anorexia nervosa had geleden. Appellant had zich hierdoor des te meer bewust moeten zijn van de noodzaak afstand te bewaren en van de omstandigheid dat hij als docent een bepaalde machtspositie innam waarvoor juist personen in een precaire situatie veelal gevoelig kunnen zijn.

Het aanbieden van excuses – wat er ook zij van de wijze waarop appellant dat heeft gedaan -kan niet afdoen aan het feit, dat appellant zich niet heeft gedragen zoals van een docent mag worden verwacht. Verweerster heeft daarom niet ten onrechte tot het opleggen van een disciplinaire maatregel besloten.

Ten aanzien van de evenredigheid van de door verweerster opgelegde straf van disciplinair ontslag met onmiddellijke ingang en het door appellant gepleegde plichtsverzuim overweegt de Commissie het volgende.

De handelwijze van appellant was van zodanig ernstige aard en zo zeer in strijd met hetgeen past bij een goede plichts vervulling, dat het beëindigen van het dienstverband daardoor in beginsel was gerechtvaardigd. De wijze waarop verweerster het ontslag heeft gerealiseerd, namelijk met onmiddellijke ingang, acht de Commissie echter niet meer proportioneel. Zij overweegt daartoe, dat appellant gedurende zijn 18-jarig dienstverband geen negatieve beoordelingen heeft gehad en er tevoren geen wezenlijke aanmerkingen op zijn functioneren zijn geweest.

Voorts is van belang, dat aan de hogeschool – zoals de klachtencommissie ook heeft opgemerkt – geen vaste regels gelden met betrekking tot hetgeen al dan niet geoorloofd wordt geacht in de relatie van een docent tot een student, terwijl er zich kennelijk wel vanuit een bepaalde losse cultuur

zaken hebben voorgedaan die – ook in de ogen van de leiding – niet geoorloofd zijn, maar waartegen tot nu toe niet is opgetreden.

De Commissie heeft ten slotte rekening gehouden met het feit, dat verweerster sinds april 2003 aan appelland ook geen opdrachten meer verstrekt als freelancer. Hij is daardoor geheel verstoken van inkomsten.

Om deze redenen is de Commissie van oordeel, dat het niet meer proportioneel was appelland met onmiddellijke ingang ontslag aan te zeggen, maar dat het in acht nemen van een redelijke opzeggingstermijn geboden was. Een ingangsdatum van het ontslag op 1 juni 2003 zou daaraan tegemoet komen. De Commissie komt tot deze datum uitgaande van drie maanden opzegtermijn, te rekenen van 13 februari 2003 en gelet op het bepaalde in artikel Q-2, vijfde lid, van de CAO, inhoudende dat de datum van ingang van ontslag de eerste van de kalendermaand is.

Het vorenstaande betekent, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt voorzover het betreft de ingangsdatum van het ontslag en dat het beroep voor het overige dient te worden verworpen. De ingangsdatum van het ontslag wordt bepaald op 1 juni 2003.

Beslissing.

De Commissie:

vernietigt de ingangsdatum van het bij het bestreden besluit opgelegde ontslag;
bepaalt de ingangsdatum van het ontslag op 1 juni 2003 en
verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus vastgesteld op 11 september 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. J. Douwes, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. B.J. van der Net en mr. S.K. Welbedacht, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

NIET-VERLENGEN DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 15 april 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld. Beroep niet-ontvankelijk.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw *** te *** (appellante)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 15 april 2003 hebben de rector van het *** College te *** en de voorzitter van de directie van verweerster appellante mededeling gedaan van het besluit van verweerster het dienstverband van appellante voor bepaalde tijd, aflopende op 31 juli 2003, niet te verlengen.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd mei 2003, ingekomen ter griffie van de Commissie op 27 mei 2003, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 8 juni 2003 heeft zij haar beroep aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 3 juli 2003 een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft bij brief van 26 september 2002 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Appellante en de rector van het *** College, voornoemd, namens verweerster hebben bij brieven van 17 oktober 2003 respectievelijk 7 oktober 2003 schriftelijk ingestemd met het behandelen in raadkamer door de Commissie van de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie heeft de zaak op 23 oktober 2003 in raadkamer te 's-Gravenhage behandeld.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie dient eerst in te gaan op de vraag, of in het onderhavige geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit, waarover zij bevoegd is te oordelen.

Artikel K1, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO) bevat een limitatieve opsomming van besluiten, waartegen de werknemer in beroep kan gaan bij de Commissie, te weten:

- a. een disciplinaire maatregel;
- b. schorsing;

- c. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, of het tijdvak waarvoor hij is benoemd is, is verstreken;
- d. het direct of indirect onthouden van een promotie;
- e. de beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- f. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie welke op termijn kan leiden tot ontslag (plaatsing RDDF);
- g. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een betrokkene met een h. bestuursbenoeming werkzaamheden zal verrichten;
- h. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

Vaststaat, dat verweerster en appellante zijn overeengekomen, dat appellant van 1 augustus 2002 tot 1 augustus 2003 werkzaam zou zijn als leraar aan het onder verweerster ressorterende **** College te ***.

Tevens is komen vast te staan, dat deze arbeidsovereenkomst de eerste is tussen verweerster en appellante. Er is dus geen sprake van een verlengd tijdelijk dienstverband.

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich derhalve richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 15 april 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld.

De omstandigheid, dat verweerster in het schrijven van 15 april 2003 appellante heeft gewezen op de mogelijkheid beroep in stellen bij de Commissie, kan hieraan niet afdoen. Uit het verweerschrift blijkt ook, dat verweerster erkent, dat ten onrechte de beroepsmogelijkheid is vermeld.

Het feit, dat appellante zich op 25 juli 2003 ziek heeft gemeld, maakt het vorenstaande ook niet anders.

Aangezien naar het oordeel van de Commissie in het schrijven van 15 april 2003 niet een voor beroep vatbaar besluit kan worden gelezen, dient appellante in het door haar ingestelde beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. Dit betekent, dat de Commissie niet kan ingaan op hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd.

Beslissing.

De Commissie verklaart appellante niet-ontvankelijk in het door haar ingestelde beroep.

Aldus vastgesteld op 23 oktober 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING DIENSTVERBAND VOOR BEPAALDE TIJD

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 15 april 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld. Beroep niet-ontvankelijk.

Uitspraak op het beroep van

*** te 's- *** (appellant)

tegen een besluit van

de Samenwerkingsstichting ***, zetelend te *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 28 mei 2003 heeft de adjunct-directeur van het onder verweerster ressorterende *** College te *** appellant mededeling gedaan van het besluit het dienstverband van appellant voor bepaalde tijd, aflopende op 31 juli 2003, te beëindigen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 1 juli 2003, blijkens het poststempel verzonden op 2 juli 2003, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 14 augustus 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 29 september 2003 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 23 oktober 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede mr. S., als hoofd P&O in dienst van verweerster.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie dient eerst in te gaan op de vraag, of in het onderhavige geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit, waarover zij bevoegd is te oordelen.

Artikel K1, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO) bevat een limitatieve opsomming van besluiten, waartegen de werknemer in beroep kan gaan bij de Commissie, te weten:

- a. een disciplinaire maatregel;
- b. schorsing;
- c. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, of het tijdvak waarvoor hij is benoemd is, is verstreken;
- d. het direct of indirect onthouden van een promotie;
- e. de beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- f. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie welke op termijn kan leiden tot ontslag (plaatsing RDDF);

- g. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een betrokkene met een bestuursbenoeming werkzaamheden zal verrichten;
- h. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

Aan de Commissie is overgelegd een arbeidsovereenkomst tussen appellant en verweerster, houdende de benoeming van appellant tot docent aan het *** College te V., voor bepaalde tijd van 1 februari 2003 tot en met 31 juli 2003, met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Appellant heeft gesteld, dat een arbeidsovereenkomst voor een jaar is gesloten, derhalve van 1 februari 2003 tot 1 februari 2004.

Indien deze stelling juist zou zijn – hetgeen verweerster betwist - , zou het bestreden besluit een ontslag inhouden voor de afloop van het tijdvak waarvoor appellant is benoemd (artikel K-1, eerste lid, onder c, van de CAO). De Commissie heeft noch in het dossier noch op grond van het ter zitting verhandelde aanknopingspunten kunnen vinden voor de juistheid van deze stelling van appellant. De Commissie acht het ook niet aannemelijk, dat een arbeidsovereenkomst voor een periode van februari tot februari zou zijn gesloten, gelet op de in het onderwijs gebruikelijke praktijk om tijdelijke arbeidsovereenkomsten tot het einde van een schooljaar (of korter bij latere indiensttreding dan wel vervanging) te laten voortduren.

De Commissie concludeert dan ook, dat niet is gebleken, dat een arbeidsovereenkomst van 1 februari 2003 tot 1 februari 2004 is gesloten.

Gelet op het vorenstaande gaat de Commissie er vanuit, dat verweerster en appellant zijn overeengekomen, dat appellant van 1 februari 2003 tot 1 augustus 2003 werkzaam zou zijn als leraar aan het onder verweerster ressorterende *** College V..

Vast is komen te staan, dat deze arbeidsovereenkomst de eerste is tussen verweerster en appellant. Er is dus geen sprake van een verlengd tijdelijk dienstverband.

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich derhalve richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 28 mei 2003 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld.

Verweerster heeft appellant in het schrijven van 28 mei 2003 ook niet gewezen op de mogelijkheid beroep in stellen bij de Commissie.

Aangezien naar het oordeel van de Commissie in het schrijven van 28 mei 2003 niet een voor beroep vatbaar besluit kan worden gelezen, dient appellant in het door hem ingestelde beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. Op hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, wat daar ook van zij, kan de Commissie derhalve niet ingaan.

Beslissing.

De Commissie verklaart appellant niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde beroep.

Aldus vastgesteld op 23 oktober 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

ONTSLAG OP GROND VAN ART. F7 LID 1^E CAO-VO

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

De Commissie acht het aannemelijk, dat de basis, waarop appellante af en toe werkte in de periode van 24 maanden na haar ziekmelding, steeds als arbeidstherapeutisch moet worden aangemerkt. Dit betekent, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid van appellante wel 24 maanden heeft geduurd. Tevens is de commissie niet gebleken dat verweerster onvoldoende pogingentot reïntegratie heeft gedaan.

Beroep ongegrond.

Uitspraak op het beroep van

mevrouw O. *** te A.(appellante)

tegen een besluit van

de Stichting **, zetelend te *** (verweerster)

Het procesverloop.

Bij schrijven van 27 juni 2003 heeft de voorzitter van het directorium van verweerster appellante mededeling gedaan van het besluit van verweerster haar met ingang van 1 oktober 2003 ontslag te verlenen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de geldende CAO-VO.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 14 juli 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingediend. Bij schrijven van 28 augustus 2003 heeft zij haar beroep aangevuld.

Verweerster heeft bij schrijven van 26 september 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 23 oktober 2003 behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante in persoon en verweerster bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, R. **, directeur van het onder verweerster ressorterende College De M. te **, alsmede bij monde van A. **, als personeelsmanager in dienst van verweerster.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellante op grond van artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna aan te duiden als: de CAO).

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid,

indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Appellante stelt, dat zij niet gedurende 24 maanden aaneen ziek is geweest. Zij heeft in die tijd af en toe gewerkt.

Volgens verweerster heeft appellante weliswaar in de periode van 24 maanden na haar ziekmelding gewerkt, maar dit geschiedde steeds op arbeidstherapeutische basis. Ook tijdens die uren viel zij geregeld uit wegens ziekte.

De Commissie acht het – gelet op de stukken - aannemelijk, dat de basis, waarop appellante af en toe werkte in de periode van 24 maanden na haar ziekmelding, steeds als arbeidstherapeutisch moet worden aangemerkt. Dit betekent, dat de ziekte of arbeidsongeschiktheid van appellante in de woorden van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO wel 24 maanden heeft geduurd.

Verweerder is bij het nemen van het bestreden besluit uitgegaan van het op 26 juni 2003 uitgebrachte advies van UWV/USZO, het zogenoemde functieongeschiktheidsadvies (verder aan te duiden als foa). Dit advies houdt in, dat appellante voor de (volledige) functie van lerares op de voorgenomen ontslagdatum twee jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn zes maanden na die datum. De motivering hiervoor is, dat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van lerares en de gezondheidstoestand van appellante.

Appellante heeft tegenover dit foa een verzekeringsgeneeskundige rapportage van UWV/USZO van 27 mei 2003 gesteld. Hierin wordt gesteld, dat 18 lessen per week het maximaal haalbare voor haar is.

De Commissie is gebleken, dat de verzekeringsarts van UWV/USZO in de door appellante genoemde rapportage stelt, dat een positief foa wordt afgegeven, omdat niet de verwachting bestaat dat appellante binnen zes maanden na de voorgenomen ontslagdatum weer **volledig** in haar eigen functie het werk zal kunnen hervatten. De Commissie wijst met nadruk op het woord “volledig”, dat de verzekeringsarts vet heeft geschreven. Zoals de Commissie al eerder heeft geoordeeld ziet het foa op de (on)mogelijkheid de functie volledig te hervatten.

De Commissie concludeert dan ook, dat er geen strijd is tussen het foa en de door appellante bedoelde opmerking van de verzekeringsarts. Verweerder mocht dan ook bij het bestreden besluit uitgaan van het foa van 26 juni 2003.

Naar aanleiding van de klacht van appellante, dat verweerster onvoldoende pogingen tot reïntegratie heeft gedaan, overweegt de Commissie het volgende.

Appellante had op een gegeven moment de wens te kennen gegeven om te testen in hoeverre zij belastbaar was. De schoolleiding was echter niet in staat om op korte termijn aan de wens van appellante om les te geven in een lokaal op de begane grond te voldoen. Voorts is komen vast te staan, dat appellante in staat is gesteld om op arbeidstherapeutische basis haar werkzaamheden (op beperkte schaal) te verrichten, ten einde te bezien of reïntegratie mogelijk zou zijn. Gedurende die tijd heeft zij echter ook veelvuldig wegens ziekte moeten verzuimen. Onder die omstandigheden kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster onvoldoende pogingen heeft gedaan om tot reïntegratie te komen. Dit betekent tevens, dat genoegzaam is gebleken, dat er geen reële herplaatsingsmogelijkheden voor appellante waren.

Het feit, dat verweerster, gelet op het foa van UWV/USZO, het dienstverband met appellante heeft beëindigd, houdt echter – anders dan appellante meent – niet in, dat verweerster haar verwijten maakt. Verweerster heeft ter zitting juist haar bewondering uitgesproken voor het feit, dat appellante ondanks haar ziekte haar werkzaamheden nog zo lang heeft verricht. Verweerster heeft er nog op gewezen, dat, indien de gezondheidstoestand van appellante zou verbeteren en het arbeidsongeschiktheidspercentage zou wijzigen, verweerster verplichtingen jegens appellante heeft als eigen wachtgelder. Thans heeft verweerster echter te maken met het foa en de daaruit blijkende – ook door verweerster betreunde - toestand van appellante, die overeenkomt met de eigen waarneming van verweerster.

Aangezien de Commissie niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het daartegen gerichte beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellante tegen het besluit van verweerster van 27 juni 2003.

Aldus vastgesteld op 23 oktober 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, G. Deijs, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

Rddf PLAATSING

Artikel B2, eerste lid, van de CAO luidt als volgt: “Het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddf te plaatsen dient te zijn gegrond op het formatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddf wordt zo spoedig mogelijk na de vaststelling van het formatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer meegedeeld.”

Ingevolge artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO stelt de werkgever het formatieplan met het oog op mogelijke rechtspositionele gevolgen uiterlijk drie maanden voor de aanvang van het nieuwe schooljaar vast, tenzij zwaarwegende redenen of omstandigheden zich daartegen verzetten. Dit laatste wordt tijdig ter kennis gebracht van de (G)MR.

Vast staat, dat de werkgever het formatieplan niet volgens de richtlijn in bovengenoemd artikel heeft vastgesteld. Tevens acht de Commissie niet aanemelijk dat er in dit geval sprake was van zwaarwegende omstandigheden.

Het bestreden besluit dient te worden vernietigd.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw W. *** te *** (appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Vereniging voor Interconfessioneel Voortgezet Onderwijs in *** en omstreken, zetelend te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven gedateerd 30 juni 2003 heeft de directeur beheer van de onder verweerder ressorterende Interconfessionele Scholengemeenschap Arcus te Lelystad (verder te noemen: de school) appellante mededeling gedaan van het besluit van verweerder om de functie van appellante gedurende de cursus 2003-2004 in het risicodragend deel der formatie (rddf) te plaatsen.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 17 juli 2003 beroep ingesteld bij de Commissie van Beroep voortgezet onderwijs, uitgaande van de Stichting Geschillencommissies Onderwijs te Woerden. Het secretariaat van deze Stichting heeft het beroepschrift met de bijlagen bij schrijven van 22 augustus 2003 aan de – te dezen bevoegde - Commissie gezonden.

Verweerder heeft desgevraagd bij schrijven van 17 oktober 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 24 november 2003 te 's-Gravenhage in een openbare zitting behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door mr. F.E.R.M. Lathouwers, als advocaat werkzaam bij de AOb te Utrecht, en verweerder bij monde van mr. P.J.M. Dijkmans, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede van D. ***, directeur beheer, voornoemd, en van J. ***, als medewerker personeelszaken in dienst van verweerder.

Beoordeling van het geschil.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder de functie van appellante voor het schooljaar 2003-2004 in het rddf geplaatst. Verweerder heeft dit besluit genomen met toepassing van de CAO-VO 2002-2003.

Appellante heeft bij monde van haar raadsman, die ter zitting voor het eerst in de procedure is betrokken, onder meer betoogd, dat in strijd met het bepaalde in artikel B2, eerste lid, van de CAO een formatieplan ontbreekt. In verband hiermee komt de basis aan de rddf-plaatsing te ontvallen. Appellante heeft dit als volgt nader toegelicht. Door het ontbreken van een formatieplan kan niet worden vastgesteld, dat er na één jaar geen formatie meer beschikbaar is. Niet is aangetoond, dat geen lessen of taken meer beschikbaar zijn per 1 augustus 2004. In het formatieplan dient ook de afvloeiings- en toedelingssystematiek te zijn opgenomen. Mede aan de hand hiervan dient te worden aangetoond, dat appellante aan de beurt was voor plaatsing in het rddf. Omdat verweerder volgens appellante niet was voorbereid op bezuinigingen en rddf-plaatsingen, beschikte hij niet over een afvloeiingsvolgorde. Uiteindelijk is de afvloeiingsvolgorde vastgesteld op basis van het CASO-salarissysteem, naar appellante stelt.

Bij dit alles klemt nog te meer, dat op 25 juni 2003 tijdens een roosteroverleg is besloten tot rddf-plaatsing van de functie van appellante. Aan dit overleg namen werknemers op het gebied van beheer en personeelszaken deel. Deze personen kunnen – aldus appellante - niet worden aangemerkt als het tot rddf-plaatsing bevoegde gezag.

Verweerder heeft het bestreden besluit in het verweerschrift en ter zitting - voor zover hier van belang - als volgt toegelicht.

Aan het einde van het cursusjaar 2002-2003 werd duidelijk, dat er bij de vakgroep tekenen/handvaardigheid, waartoe appellante behoort, een kwantitatief functieoverschot zou ontstaan. Een en ander werd veroorzaakt door een niet voorziene terugloop van leerlingenaantallen alsmede door een hersteldverklaring van een langdurig zieke werknemer. Op 25 juni 2003 is in het roosteroverleg definitief besloten om de functie van appellante in het rddf te plaatsen. Aan dit overleg namen deel de directeur beheer (die als voorzitter fungeerde), drie sectorleiders en de medewerker personeelszaken. De sectorleider onderbouw, de direct leidinggevende van appellante, heeft op 26 juni 2003 contact met appellante gehad. Op die dag is wederom doorgerekend of rddf-plaatsing niet zou kunnen worden voorkomen. Dit bleek helaas niet het geval. Vervolgens hebben de directeur beheer en de medewerker personeelszaken appellante mondeling de rddf-plaatsing aangezegd op grond van haar plaats op de afvloeiingslijst. Bij brief van 30 juni 2003 is vervolgens dat besluit schriftelijk aan appellante meegedeeld. Volgens het Directiestatuut is de directeur beheer bevoegd tot besluitvorming in dezen.

Ter zitting heeft verweerder erkend, dat in juni 2003 nog geen formatieplan was vastgesteld overeenkomstig de bepalingen van de CAO. In juni 2003 is wel voorlichting verstrekt aan het personeel. Er was op dat moment een voorlopig formatieplan. De personeelsgeleding van de medezeggenschapsraad wenste echter nog nadere gegevens te ontvangen, zodat pas in de maand november 2003 het formatieplan is vastgesteld.

Van belang is een aantal artikelen van de tussen partijen geldende CAO.

Artikel B2, eerste lid, van de CAO (voorzover hier van belang) luidt als volgt: "Het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddf te plaatsen dient te zijn gegrond op het formatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddf wordt zo spoedig mogelijk na de vaststelling van het formatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer meegedeeld."

Artikel B2, derde lid, van de CAO bepaalt, dat ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie en de daarin aangestelde werknemer gedurende een geheel schooljaar zijn geplaatst in categorie II zoals bedoeld in artikel B1, vijfde lid, onder c. Hiermede wordt bedoeld op de categorie rddf.

Ingevolge artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO stelt de werkgever het formatieplan met het oog op mogelijke rechtspositionele gevolgen uiterlijk drie maanden voor de aanvang van het nieuwe schooljaar vast, tenzij zwaarwegende redenen of omstandigheden zich daartegen verzette. Dit laatste wordt tijdig ter kennis gebracht van de (G)MR.

Vast staat, dat de werkgever het formatieplan niet – zoals artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO voorschrijft – drie maanden voor de aanvang van het nieuwe schooljaar heeft vastgesteld.

Weliswaar heeft de directeur beheer ter zitting desgevraagd gesteld, dat in dit geval sprake is van zwaarwegende omstandigheden, maar hij heeft dit niet aannemelijk gemaakt. Het enkele feit, dat de personeelsgeleding van de medezeggenschapsraad nog nadere – tegenover de Commissie niet gespecificeerde - gegevens wenste, kan niet als een zwaarwegende omstandigheid als bedoeld in artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO worden aangemerkt. Nog afgezien hiervan valt naar het oordeel van de Commissie niet in te zien, waarom het feit, dat nadere gegevens moesten worden aangeleverd, ertoe heeft moeten leiden dat eerst in november 2003, geruime tijd na aanvang van het nieuwe schooljaar, het formatieplan daadwerkelijk kon worden vastgesteld.

Nu het bestreden besluit in strijd met artikel B2, eerste lid, van de CAO niet is gegrond op een overeenkomstig artikel B1, vijfde lid, onder i, van de CAO tijdig vastgesteld formatieplan en verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt, dat zwaarwegende redenen als bedoeld in laatstgenoemd artikelonderdeel aanwezig waren die zich verzetten tegen tijdige vaststelling van een formatieplan, komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.

De Commissie kan hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd, derhalve buiten bespreking laten.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 30 juni 2003.

Aldus vastgesteld op 24 november 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

BEEINDIGING ARBEIDSOVEREENKOMST WEGENS PLICHTSVERZUIM

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder a en i, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van:

a. plichtsverzuim als bedoeld in artikel F10, tweede lid;

i. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van [voortzetting van] het dienstverband uit te sluiten.

Niet in geschil is, dat appellante in de door verweerster genoemde periode zonder geldige reden en zonder kennisgeving aan de schoolleiding afwezig is geweest. Het betoog van appellante komt er op neer, dat het plichtsverzuim haar niet is toe te rekenen in verband met haar geestestoestand.

Bij afwezigheid van relevante medische verklaringen in de onderhavige procedure kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster omstandigheden aanwezig had moeten achten die het plichtsverzuim verschoonbaar maken. **Beroep ongegrond.**

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw J.C. *** te *** (appellante)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs, zetelend te *** (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 23 mei 2003 heeft verweerster appellante mededeling gedaan van het besluit de arbeidsovereenkomst met haar per 1 september 2003 op te zeggen wegens plichtsverzuim subsidiair wegens gewichtige omstandigheden.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 3 juli 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerster heeft op 9 september 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellante heeft bij schrijven van 22 september 2003 een reactie op het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerster heeft bij schrijven van 16 oktober 2003 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 24 november 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante in persoon en verweerster bij monde van mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede van drs. P. ***, voorzitter van de Centrale Directie van het onder verweerster ressorterende ***College te ***, en van ir. S.J. ***, lid van evengenoemde Centrale Directie.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante met verweerster wegens plichtsverzuim als bedoeld in artikel F7, eerste lid, sub a, juncto artikel F10, tweede lid, van de geldende CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO), subsidiair wegens gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel F7, eerste lid, sub i, van de CAO, gelegen in het komen te vervallen van het voor continuering van de arbeidsrelatie noodzakelijke vertrouwen.

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder a en i, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van plichtsverzuim als bedoeld in artikel F10, tweede lid; andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van [voortzetting van] het dienstverband uit te sluiten.

Blijkens het bepaalde in artikel F10, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Uit het voornemen tot het beëindigen van de arbeidsovereenkomst en het bestreden besluit blijkt, dat verweerster zich op het standpunt stelt, dat appellante van 10 tot en met 26 maart 2003 ongeoorloofd afwezig is geweest en hiervoor geen bevredigende – van voldoende bewijsvoering voorziene - verklaring heeft gegeven. Hierbij komt, dat voor verweerster is komen vast te staan, dat de – alsnog - overgelegde verklaringen, ten bewijze van de stelling van appellante, dat bepaalde vluchten van Turkish Airlines zouden zijn geannuleerd, alsmede van de bewering, dat zij in een ziekenhuis zou hebben verbleven, vals zijn. Eigen informatie van verweerster bij Turkish Airlines heeft geleerd, dat in de betreffende periode in het geheel geen binnenlandse vluchten zijn geannuleerd, behoudens enkele vluchten met bestemmingen dicht bij de Turks-Iraakse grens, waar appellante echter niet verbleef. Het feit, dat haar voormalige Turkse vriend de valse verklaringen zou hebben opgesteld, kan hieraan in de visie van verweerster niet afdoen, omdat appellante verantwoordelijk kan worden gehouden voor de diensten, die een ander voor haar verricht. Bovendien had zij ook zelf aangevoerd, dat de vertrekhal van het vliegveld leeg was en dat er geen vliegtuigen vertrokken in verband met de situatie in Irak. Dit blijkt niet overeenkomstig de waarheid te zijn.

Appellante heeft aangevoerd, dat het nooit haar bedoeling is geweest haar plicht ten opzichte van de school te verzaken. Zij verklaart haar gedrag door haar geestestoestand. Een aantal jaren geleden heeft zij in verband met ernstige moeilijkheden in haar persoonlijke leven haar werk op school gedurende enige tijd niet kunnen doen. Het afgelopen cursusjaar viel haar het werk steeds zwaarder. Zij hoopte in de voorjaarsvakantie in Turkije tot rust te komen. Zij erkent, dat zij te laat is teruggekomen na die vakantie. Zij heeft daarvoor haar spijt betuigd. Appellante beroept zich er op te lijden aan angstpsychose, met name bij onvoorziene omstandigheden. Mede daarom staat zij thans onder psycho-therapeutische behandeling. Door deze geestestoestand heeft zij blindelings vertrouwen in mensen om haar heen, waarbij zij niet controleert of het waar is wat men haar vertelt. Zij is dus een gemakkelijke prooi voor personen, die haar willen bedriegen.

Niet in geschil is, dat appellante in de door verweerster genoemde periode zonder geldige reden en zonder kennisgeving aan de schoolleiding afwezig is geweest. Daarmede staat vast, dat zij zich

schuldig heeft gemaakt aan plichtsverzuim als bedoeld in artikel F10, tweede lid, van de CAO. In beginsel was verweerster derhalve op grond van artikel F7, eerste lid, van de CAO bevoegd appellante een disciplinaire maatregel op te leggen.

Het betoog van appellante komt er op neer, dat het plichtsverzuim haar niet is toe te rekenen in verband met haar geestestoestand. Dit geldt ook voor (de wijze van overleggen van) de verklaringen, die zij heeft gegeven ter rechtvaardiging van de afwezigheid.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Na de terugkeer uit Turkije heeft verweerster appellante desgevraagd buitengewoon – onbezoldigd – verlof verleend voor de periode van 1 tot en met 30 april 2003. Het verzoek voor dat verlof kwam voor de schoolleiding als een verrassing. Als reden voor haar verzoek had appellante aangegeven, dat zij los wilde komen van het werk. Zij heeft zich niet ziek willen melden, hoewel de schoolleiding haar wel heeft gevraagd naar haar gezondheidstoestand en zelfs de vraag heeft gesteld, of het niet wijs zou zijn als zij zich ziek zou melden. Zij ontkende echter ziek te zijn. In de maand april 2003 is zij weer in Turkije geweest.

Hoewel appellante in het verleden eerder in verband met haar psychische toestand ziek is geweest, kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gesteld, dat de schoolleiding en verweerster ten tijde van het voornemen om een disciplinaire maatregel te nemen en het nemen van het bestreden besluit hadden moeten onderkennen, dat de afwezigheid in maart 2003 en de verklaringen daarvoor te maken zouden hebben met een bepaalde psychische toestand van appellante en haar dus niet zouden kunnen worden toegerekend. Appellante heeft immers geen ter zake van belang zijnde medische verklaringen overgelegd. Ook heeft zij zich na de voorjaarsvakantie niet ziek gemeld, ondanks het feit, dat verweerster haar toen nadrukkelijk naar haar toestand heeft gevraagd. Van belang is voorts, dat appellante vóór de voorjaarsvakantie nimmer aan de schoolleiding heeft laten weten, dat het werk haar te veel dreigde te worden. Weliswaar staat vast, dat appellante thans onder (medische) behandeling is, doch dit was niet het geval ten tijde dat verweerster het bestreden besluit nam. Zij heeft ook geen medische verklaringen overgelegd om te bewijzen, dat het plichtsverzuim in maart 2003 en de verklaringen daarvoor ook toen al zouden kunnen worden toegeschreven aan haar geestestoestand.

Bij afwezigheid van relevante medische verklaringen in de onderhavige procedure kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerster omstandigheden aanwezig had moeten achten die het plichtsverzuim verschoonbaar maken.

Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerster in het plichtsverzuim niet in redelijkheid grond heeft kunnen vinden voor het opleggen van de onderhavige maatregel van ontslag. Van onevenredigheid kan hier niet worden gesproken.

Nu de grond van artikel F7, eerste lid, onder a, juncto artikel F10, tweede lid, van de CAO het ontslag kan dragen, gaat de Commissie niet meer in op de subsidiaire ontslaggrond.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellante tegen het besluit van verweerster van 23 mei 2003.

Aldus vastgesteld op 24 november 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier, voornoemd.

SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellante op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003. De Commissie stelt vast, dat appellante niet heeft voldaan aan een – meermalen gegeven - opdracht van de schoolleiding om te komen tot het – zonder voorwaarden vooraf - maken van een afspraak voor een beoordelingsgesprek. Naar het oordeel van de Commissie was die opdracht als redelijk aan te merken. Derhalve dient het beroep te worden verworpen.

Uitspraak op het beroep van

mevrouw G. ***te *** (appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 21 mei 2003 heeft drs. L.C. ***, lid van de Centrale Directie van het onder verweerder ressorterende Christelijk College *** (hierna te noemen: de school), appellante mededeling gedaan van het besluit haar een schriftelijke berisping als disciplinaire maatregel op te leggen.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 27 juni 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 27 augustus 2003 heeft zij haar beroep aangevuld.

Verweerder heeft op 10 oktober 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellante heeft bij schrijven van 5 november 2003 een reactie op het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 14 november 2003 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 24 november 2003 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door B. ***, en verweerder bij monde van mr. P.J.M. Dijkmans, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, alsmede van drs. L.C. ***, voornoemd, en van mevrouw A.H. ***, als medewerkster P&O in dienst van verweerder.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellante op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO).

Ingevolge artikel F10, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO kan de werkgever ten aanzien van de werknemer die zich aan een plichtsverzuim schuldig maakt, onder opgave van redenen het besluit tot schriftelijke berisping nemen.

Blijkens het bepaalde in artikel F10, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan: het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Het bestreden besluit bevat de volgende motivering.

Verweerder heeft appellante berispt in verband met haar herhaalde weigering om een afspraak te maken voor een lesbezoek en beoordelingsgesprek. Op 28 en 31 maart 2003 heeft zij geweigerd met drs. D., lid van de Centrale Directie van de school, een afspraak te maken, ondanks zijn dringende mondelinge verzoek. Appellante stelde voorwaarden voor het maken van een afspraak. Op 2 april 2003 heeft drs. D., voornoemd, appellante schriftelijk dringend verzocht c.q. gesommeerd c.q. gewaarschuwd een afspraak te maken. Zij is daar wederom niet op ingegaan. Door deze handelwijze heeft appellante in de visie van verweerder willens en wetens niet professioneel gehandeld en heeft zij niet de (samenwerkings-)vaardigheden getoond die van een goed werkneemster mogen worden verwacht. Verweerder merkt dit aan als plichtsverzuim.

Het standpunt van appellante komt – samengevat – op het volgende neer.

Op 20 maart 2003 vond een beoordelingsgesprek plaats tussen de afdelingsdirecteur bovenbouw (mevrouw P.) en appellante. Afgesproken werd, dat er een verslag van het gesprek zou worden opgesteld en dat er een vervolggesprek zou plaatsvinden waarin afspraken over verbeterpunten zouden worden gemaakt. Op 21 maart 2003 gaf mevrouw P. aan een afspraak te willen maken voor een vervolggesprek. Appellante was daartoe bereid, maar wilde wel eerst het verslag van het beoordelingsgesprek van 20 maart 2003 zien. Toen vervolgens op 28 maart 2003 drs. D. appellante meedeelde, dat hij de begeleiding van mevrouw P. overnam en dat hij een nieuwe afspraak wilde maken met appellante voor een lesbezoek en een beoordelingsgesprek, heeft appellante geantwoord, dat zij vasthield aan de afspraak met mevrouw P. om een vervolggesprek te houden naar aanleiding van het verslag van het beoordelingsgesprek van 20 maart 2003. Zij wenste niet opnieuw een traject van lesbezoek en beoordelingsgesprek in te gaan. Zij was van mening, dat zij in het kader van het begeleidingstraject al voldoende medewerking had verleend, onder meer door in te stemmen met het feit, dat meer dan het gebruikelijke aantal Vragenlijsten over Leraarsgedrag zou worden ingevuld door leerlingen.

In haar reactie op het voornemen van verweerder om een berisping te geven heeft appellante zich alsnog bereid verklaard een afspraak te maken. Zij vermag dan ook niet in te zien, waarom verweerder toch heeft besloten tot de berisping.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde zijn de volgende feiten en omstandigheden voor de Commissie komen vast te staan.

Appellante, die met ingang van 1 augustus 2002 is benoemd door verweerder, werd door de schoolleiding begeleid, zoals gebruikelijk op de school ten aanzien van pas benoemde docenten. In verband met de moeizame communicatie tussen appellante en de haar toegewezen coach en de afdelingsdirecteur mevrouw P., heeft een lid van de Centrale Directie, drs. D., tevens directeur van

de sector atheneum/havo, de begeleiding in januari 2003 overgenomen. Nadat hij in een gesprek met appellante zijn ervaringen naar aanleiding van de lesbezoeken had besproken, heeft hij de begeleiding weer overgedragen aan mevrouw P.. Op 20 maart 2003 vond het beoordelingsgesprek tussen mevrouw P. en appellante plaats. Omdat dit gesprek – op verzoek van appellante - in een tussenuur van appellante werd gehouden, was de tijdsduur beperkt. Mevrouw P. achtte aan het eind een vervolgesprek noodzakelijk. Appellante was daartoe alleen bereid na inzage van het verslag van het gesprek op 20 maart 2003, waarin ook de verbeterpunten zouden worden opgenomen. Op 21 maart 2003 heeft mevrouw P. wederom gepoogd een afspraak te maken. Appellante volhardde echter in haar eis, dat eerst een verslag beschikbaar moest zijn vóór het maken van een afspraak. Mevrouw P. heeft vervolgens de kwestie besproken in het overleg met de sectordirectie. Deze heeft toen besloten, dat drs. D. het beoordelingsgesprek zou overnemen. Ook hem lukte het, zelfs na herhaalde pogingen, niet een afspraak met appellante te maken, ondanks het geven van een formele opdracht daartoe. Appellante bleef vasthouden aan de beschikbaarheid van een verslag. De Commissie acht met name nog van belang de brief van 2 april 2003 van drs. D. aan appellante. In deze brief heeft hij aangegeven het onacceptabel te vinden dat een werknemer dergelijke eisen stelt om tot een afspraak te komen voor een beoordelingsgesprek. Voorts heeft hij haar gewezen op de bepalingen uit de CAO inzake disciplinaire maatregelen. Hij heeft haar nog een laatste kans gegeven om te voorkomen dat zo een maatregel zou worden genomen. Appellante diende zich dan onder meer voor vrijdag 4 april 2003, 15.00 uur, bij hem te melden voor het maken van een afspraak. Appellante heeft hieraan geen gevolg gegeven. Zij heeft op 3 april 2003 schriftelijk aan drs. D. meegedeeld, dat zij binnenkort een uitgebreide schriftelijke reactie zou geven. Dit heeft zij ook gedaan bij brief van 19 april 2003. Inmiddels had drs. D. bij schrijven van 14 april 2003 het voornemen tot berisping kenbaar gemaakt.

De Commissie stelt vast, dat appellante niet heeft voldaan aan een – meermalen gegeven - opdracht van de schoolleiding om te komen tot het – zonder voorwaarden vooraf - maken van een afspraak voor een beoordelingsgesprek. Naar het oordeel van de Commissie was die opdracht als redelijk aan te merken. Hierbij dient te worden benadrukt, dat het gesprek was bedoeld als een vervolg van het beoordelingsgesprek op 20 maart 2003 met mevrouw P.. Dat gesprek kon op die dag niet worden afgerond door toedoen van appellante in verband met tijdgebrek. Als het gesprek op die dag wel was voortgezet, was ook geen verslag van het eerste deel van het gesprek beschikbaar geweest. Alleen daarom al was de voorwaarde van appellante, dat eerst een verslag voorhanden moest zijn, onredelijk.

Gelet op het vorenstaande staat derhalve vast, dat appellante niet heeft voldaan aan een haar door de werkgever opgelegde redelijke verplichting. Verweerder was mitsdien bevoegd haar de disciplinaire maatregel van berisping op te leggen. Het feit, dat zij zich na het voornemen tot berisping wel bereid heeft verklaard tot het maken van een afspraak, kan hieraan niet afdoen, omdat zij geen gebruik heeft gemaakt van de haar aangeboden – en als zodanig ook duidelijk aangeduide - laatste kans om op 4 april 2003 een afspraak te maken.

Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerder niet in redelijkheid gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid tot berisping. Van onevenredigheid kan hier ook niet worden gesproken, in aanmerking genomen, dat het hier de lichtste disciplinaire maatregel betreft.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellante tegen het besluit van verweerder van 21 mei 2003.

Aldus vastgesteld op 24 november 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.

SCHRIFTELIJKE BERISPING ALS DISCIPLINAIRE MAATREGEL

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellant op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003.

Appellant ontkent niet, dat hij zich ten onrechte ziek heeft gemeld. Dit feit rechtvaardigt naar zijn mening op zichzelf een berisping. Zijn bezwaren betreffen de zinsnede in het bestreden besluit over de werkdruk. Verweerster heeft met deze zinsnede een schets gegeven van de inhoud van een gesprek. Dit gesprek was echter niet dragend voor de berisping zelve.

Beroep verworpen.

Uitspraak op het beroep van

F. te H. (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs voor ***, zetelend te A. (verweerster).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 17 juni 2003 heeft L. S., algemeen directeur van de onder verweerster ressorterende Christelijke Scholengemeenschap *** te A. (hierna te noemen: de school), appellant mededeling gedaan van het besluit hem een schriftelijke berisping als disciplinaire maatregel op te leggen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 15 juli 2003, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 28 augustus 2003 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerster heeft op 29 september 2003 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft bij schrijven van 3 november 2003 een reactie op het verweerschrift aan de Commissie doen toekomen.

Verweerster heeft bij schrijven van 25 november 2003 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend. De gemachtigde van verweerster, mr. J.A. Keijser, werkzaam bij de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg, heeft daarbij laten weten geen bezwaar te hebben tegen afdoening van de zaak door de Commissie op de stukken.

Appellant heeft bij brief van 10 december 2003 ingestemd met behandeling van het beroep door de Commissie in raadkamer.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellant op grond van artikel F10, eerste lid, onder a, van de van toepassing zijnde CAO-VO 2002-2003 (hierna te noemen: de CAO).

Ingevolge artikel F10, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO kan de werkgever ten aanzien van de werknemer die zich aan een plichtsverzuim schuldig maakt, onder opgave van redenen het besluit tot schriftelijke berisping nemen.

Blijkens het bepaalde in artikel F10, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan: het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Verweerster heeft appelland berispt omdat hij zich ten onrechte twee keer ziek heeft gemeld. Appelland ontkent niet, dat hij zich ten onrechte ziek heeft gemeld. Dit feit rechtvaardigt naar zijn mening op zichzelf een berisping. Zijn bezwaren betreffen de zinsnede in het bestreden besluit over de werkdruk.

Verweerster heeft hierover in het verweerschrift en het nadere verweerschrift opgemerkt, dat de door appelland bedoelde zinsnede over de werkdruk niet is bedoeld als argument voor de berisping. Deze passage is opgenomen omdat in een gesprek met leidinggevenden over de werkdruk het ziekteverzuim aan de orde is gekomen. Aldus wordt een schets gegeven van de gang van zaken. Het gesprek is echter niet dragend voor de berisping zelve.

Onder deze omstandigheden kan het oordeel van de Commissie over die passage, die noch deel uitmaakt van de berisping zelf, noch van de gronden waarop zij rust, niet leiden tot het geheel of gedeeltelijk gegrond verklaren van het beroep, wat er verder van die passage ook zij.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep van appelland tegen het besluit van verweerster van 17 juni 2003.

Aldus vastgesteld in raadkamer op 27 december 2003 te 's-Gravenhage door mr. J.H. Grosheide, voorzitter, mr. W.M.G. Eekhof-de Vries, mr. Th. Geurts, mr. S.K. Welbedacht en mr. W.A. Zwijnenburg, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Pieffers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier voornoemd.